

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 688 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 26 ΜΑΐΟΥ 2012

1,30 ΕΥΡΩ

Αντεργατική
θύελλα ο «νέος
αέρας» στην ΕΕ

ΣΕΛΙΔΑ 16

Διαχειριστική
λογική, κοινωνική
απάτη

ΣΕΛΙΔΑ 7

Αλληλεγγύη
στο κεφάλαιο,
σιδερένια φτέρνα
για τον εργάτη

ΣΕΛΙΔΑ 4

Ξεπατώνουν
μισθούς και
εργασιακές
σχέσεις

ΣΕΛΙΔΑ 11

Ο ρεαλισμός
που σκοτώνει

ΣΕΛΙΔΑ 16

ΠΑΣΟΚ
Εμπρός στο
δρόμο που
χάραξε ο ΣΥΡΙΖΑ

ΣΕΛΙΔΑ 3

Σε θέση άμυνας
ο Περισσός
Θύμα της
αντεπαναστατικής
στρατηγικής του

ΣΕΛΙΔΑ 13

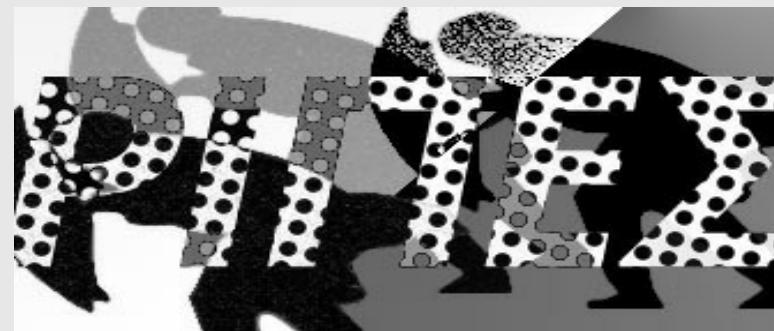
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ
ΤΗΣ «ΚΟΝΤΡΑΣ»
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ ΑΠΟΧΗ

**ΤΟ ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

26/5/1976: Επεισόδια στην Αθήνα, ένος νεκρός, 75 τραυματίες, συλλήψεις 26/5/1976: Επεισόδια στη Ρόδο μεταξύ διαδηλωτών-αστυνομίας 27/5: Νικαράγουα: Ημέρα στρατού, Νιγηρία: Ημέρα παιδιών 27/5/1906: Δύο αναρχικοί επιτίθενται σε αστυνομικό απόσπασμα και εκτελούν τον διοικητή Μπελοστόι (Ρωσία) 27/5/1963: Θάνατος Γρηγόρη Λαμπράκη 27/5/2005: Εκρήξη μηχανισμού (ΛΕΔ) στα γραφεία της κατασκευαστικής «Αβαξ» (Αθήνα) 28/5/1933: Οι Ναζί δημεύουν την περιουσία του γερμανικού ΚΚ. 28/5/1941: Ιδρυση «Εργατικής Αλληλεγγύης» από κομμουνιστές που επέστρεψαν από το Φολέγανδρο 28/5/1961: Ιδρυση Διεθνούς Αμνηστίας 28/5/1974: Έξι νεκροί, 94 τραυματίες από βόμβα φασιστών σε αντιφασιστική πορεία στη Μπρέσια (Ιταλία) 28/5/1979: Υπογραφή συμφωνίας ένταξης Ελλάδας στην ΕΟΚ 28/5/1988: Εκτέλεση στρατιωτικού αικλουθού ΗΠΑ Γουιλιαμ Νορντίν (17N) 28/5/1997: Εκτέλεση εφοπλιστή Κωστή Περατικού (17N) 29/5: Ημέρα Κυανόκρανων 29/5/1945: Επιστροφή Νίκου Ζαχαριάδη στην Ελλάδα, ανάληψη ηγεσίας ΚΚΕ 29/5/2004: Βόμβα στο δικαστικό μέγαρο Λάρισας 30/5/1914: Γέννηση Μιχαήλ Μπακούνιν 30/5/1941: Μανώλης Γλέζος και Απόστολος Σάντας κατεβάζουν τη γερμανική σημαία από την Ακρόπολη 30/5/1951: Καταστολή κινήματος ΙΔΕΑ 30/5/1971: Σύλληψη οκτώ στελεχών ΚΚΕ 30/5/1972: 25 νεκροί, 72 τραυματίες από επίθεση Ιστιώνων («Στρατός Ερυθρού Αστέρων») που συνδέονται με την PLO, στο αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ 30/5/1977: Σύλληψη ανθυπόλαρχου Γ. Διαμαντή για ρίψη χειροβομβίδας σε βιβλιοπωλείο με βουλγαρικά βιβλία (Ασκληπιού) 30/5/2006: Ο Επαναστατικός Αγώνας πυροδοτεί εκρηκτικό μηχανισμό κοντά στο σπίτι του υπουργού Πιάργου Βουλγαράκη 31/5: Ημέρα κατά καπνισμάτος, ισλαμική πρωτοχρονιά, ζιμπάμπουε: Ημέρα ανεξαρτησίας (1979) 31/5/1866: Ιδρυση Ku Klux Klan 31/5/1957: Θάνατος Στέφανου Σαράφη 31/5/1975: Αποκαλύπτονται καταχρήσεις 22.000.000 δραχμών στον ΟΣΕ από παράνομες συμβάσεις κατά την επτάετία 31/5/1977: Βόμβα σε κινηματογράφο που πρόβαλε την «Επίδρομη στο Εντεμπέ» (Θεσσαλονίκη) 31/5/1979: Βόμβες σε λεωφορεία σε γκαράζ της ΕΑΣ (τρεις γέρεφρες) 31/5/1987: Βγαίνει στον αέρα ο πρώτος μη κρατικός ελληνικός ραδιοσταθμός («Αθήνα 9,84») 31/5/1991: Δύο ρουκέτες στη Ζυθοποιία «Λέβενγκριπρό» στην Αταλάντη (17N) 1/6: Τυνησία: Ημέρα νίκης-συντάγματος (1959) 1/6/1919: Ανεύρεση πτώματος Ρόζας Λουξεμπούργκ στο κανάλι Λόντβερ (Βερολίνο) 1/6/1972: Σύλληψη Αντρέας Μπάναντερ, Χολγκράντ Μάινς (RAF) 1/6/1979: Βόμβα στην Επιθεώρηση Εργασίας (Νέα Ιωνία) 1/6/1979: Καταδίκη δέκα μελών ακροδεξιάς Οργανώσεως Εθνικής Αποκαταστάσεως 1/6/1989: Βόμβα στο υπουργείο Δικαιοσύνης (ΕΛΑ) 1/6/1990: Αναπνέζεται ΙΧ με τέσσερις εκρήξεις που συγκλονίζουν τη Φιλοθέη 1/6/1998: Ιδρυση Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

● «Έχουν αφήσει πίσω τους καμένη γη» ●●● Οχι, δεν δυμηδήκαμε ξαφνικά τον μακαρίτη Παπανδρέου ●●● Ο Τσίπρας το είπε, στο πρωινάδικο του Αυτιά ●●● Οπότε μπορείτε να κάνετε τη σύγκριση ●●● Πότε λέγεται αυτή η φράση; ●●● Λίγο πριν τις γιγανταιωρήσεις ●●● Και να μην ξεχάσουμε την άλλη φράση ●●● «Ζητάμε δυσίες με αντίκρισμα» ●●● Οσο ανεβαίνει η μαϊμού τόσο φαίνεται ο κώλος της ●●● Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και κόμματα της επικαιρότητας ΔΕΝ είναι συμπτωματική ●●● Τι να τον κάνει τον Πλεύρη ο Χειριχέρης, όταν έχει τον Ανατολάκη; ●●● Άλλα να μη μπορεί να μαζεψει μια επαρκή μάζα οπαδών για ν' αποδοκιμάσουν τον αποστάτη! ●●● Τελικά, ούτε ένα σωστό σχόλιο δεν προλαβαίνει να γράψει η στήλη ●●● Διότι, «πριν ο λέκτορας λαλήσει τρις», πάιει κι ο Ανατολάκης ●●● Πεντέξιονατάριοι όλοι κι όλοι, όπως και να το κάνουμε δεν δίνουν αέρα στο κόμμα ●●● Πάιει και ο σερ Βασιλείος Μαρκεζήνης, τον έκοψαν οι νεοναζί προτείνοντάς τον για πρωθυπουργό κυβέρνησης «προσωπικότητων» ●●● Τζάμπα πήγε ο αγώνας του

Καραμπελιά και ορισμένων άλλων αριστεροεδινικιστών ●●● Ο ΣΥΡΙΖΑ μετατρέπεται σε ενιαίο κόμμα, αλλά η ΚΠΕ του ΣΥΝ δεν το συζητά καν ως δέμα! ●●● Μπροστά στην προοπτική της εξουσίας, όλα καταπίνονται ●●● Πρωταθλητής στο σλάλομ ο Κώστας Κιλτίδης ●●● Εκλέγεται με τη ΝΔ, προσχωρεί στο κόμμα της Μπακογιάνη, φεύγει και πάει στο ΛΑΟΣ και τώρα επιστρέφει στη ΝΔ, διότι «η ΝΔ είναι το σπίτι μου» ●●● Μια ερωτήση προς το προπαγανδιστικό επιτελείο του ΣΥΡΙΖΑ ●●● Τις συνεχείς ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές συνεντεύξεις του Σταθάκη και των άλλων στελεχών για

τί δεν τις αναρτάτε στην ιστοσελίδα σας; ●●● Ρητορικό είναι, όπως καταλαβαίνετε, το ερώτημα ●●● Τελικά, τι είναι ο Ολάντ, κύριος του ΣΥΡΙΖΑ; ●●● Ο μεγάλος «φως» σύμμαχος κατά της λιτότητας «της Μέρκελ» ή ένας Ολαντρέου, έτοιμος ν' αδείτησει τις «προεκλογικές του δεσμεύσεις»; ●●● Ρητορικό, όπως καταλαβαίνετε, είναι και αυτό το ερώτημα, διότι από τους πολιτικούς τυχοδιώκτες δεν περιμένουμε απαντήσεις ουσίας ●●● «Εξαιτίας του κολλήματος αρκετών συντακτών...» ●●● Το Γραφείο Τύπου της ΥΠΕΚΑ δεν μπορεί να ξεχωρίσει το κόλλημα από το κώλυμα! ●●● Γιατί να εκ-

◆ Πίκρα, πολλή πίκρα, που οδήγησε σε κείνο το «Ολαντρέου». Δεν είναι μόνο ο Ολάντ που αρνήθηκε να συναντήσει τον Τσίπρα (ούτε τηλεφωνικό ραντεβού δεν του κλείνει), αλλά και η ηγεσία του Γολλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος. Κι ας προσέφερε ο ομογάλακτος του ΣΥΡΙΖΑ Μελανσόν πλήρη στήριξη στον Ολάντ, κατά τον δεύτερο γύρο των γαλλικών προεδρικών εκλογών. Ομως, οι προτεραιότητες του πολιτικού προσωπικού σε μια ιμπεριαλιστική χώρα καθορίζονται διαφορετικά απ' ότι νομίζουν οι δυνατούς επιστρέψεις του πρακτορείου. Και μόνο η χρήση της λέξης «Ελντοράντο», που παραπέμπει σε πλιάτσικο (όχι μόνο κατά των φυσικών πόρων, αλλά και κατά της μισθωτής εργασίας), τα λέει όλα.

◆ Και βέβαια, ο Ολάντ συναντήθηκε την επομένη με τον Βενιζέλο στο Παρίσι. Προφανώς για τον τελευταίο δεν ίσχυσε το... πρωτόκολλο. Και μια λεπτομέρεια: ο Ολάντ είναι πρόεδρος της Γαλλίας, ενώ γραμματέας του Σοσιαλιστικού Κόμματος είναι η Μαρτίν Ομπρί...

◆ «Η Ελλάδα είναι μία ευλογημένη χώρα. Εχει πολύ ήλιο, μπορεί να διαχειριστεί καλύ-

τερα τα ύδατά της, έχει άνευ μ. Μπορεί να μετατραπεί σε Ελντοράντο ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Ο Τσίπρας στο Reuters, σύμφωνα με ανταπόκριση του πρακτορείου. Και μόνο η χρήση της λέξης «Ελντοράντο», που παραπέμπει σε πλιάτσικο (όχι μόνο κατά των φυσικών πόρων, αλλά και κατά της μισθωτής εργασίας), τα λέει όλα.

◆ Και μετά τη χλαπάτσα από τον Ολάντ και το επιπλέον, ήρθε η χαριστική βολή από τον νέο γάλλο ΥΠΕΞ Λοράν Φαμπιούς, που δήλωσε ότι «αν οι Ελλήνες θέλουν να παραμείνουν στο ευρώ, και πιστεύω ότι αυτό θέλει η πλειοψηφία τους, δεν

μπορούν να στηρίξουν κόμματα που θα τους κάνουν να το εγκαταλείψουν». Αυτός είναι ο «νέος οέρας» που πνέει στην Ευρώπη, όπως λένε οι ΣΥΡΙΖΑίοι. Καρατζαφέρης

Για τον αμερικανό οικονομολόγο Κένεθ Ρόγκοφ το δλημμα είναι απλό: ή θα δεχθεί η Γερμανία πληθωρισμό (μισθωτικές αυξήσεις, μέτρα για την ανάπτυξη, μια EKT αλά αμερικανικά) ή θα δούμε στάσεις πληρωμών και πολιτικά πτώματα, κάτι που θα έχει σοβαρές επιπτώσεις για την Γερμανία.

Τα Νέα

Είχαμε μια ειλικρινή συζήτηση για την ανάπτυξη, όμως οι δεσμεύσεις για τους προϋπολογι-

τερισμένης στην Ελλάδα της Επίσης, η Ελλάδα του επεσήμανα είναι η χώρα που προσέφερε σε όλο τον κόσμο την αξία της δημοκρατίας. Τώρα με τη βούληση του ελληνικού λαού κρούουμε τον κώδωνα του κινδύνου, ούτως ώστε η Ευρώπη να αντιληφθεί ότι η αξία της δημοκρατίας πρέπει να επιστρέψει ξανά στο ευρωπαϊκό κεκτημένο. Και υπ' αυτή την έννοια, θεωρώ δτι ο κ. Σούλτς ως πρόεδρος του κατ' εξοχήν δημοκρατικού θεσμού της Ευρωπαϊκής Ενωσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έχει να παιδεύει έναν πάρα πολύ γόνιμο ρόλο.

Αλέξης Τσίπρας

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Ο γυρολόγος των κομμάτων (σ.σ. Κιλτίδης). Εφυγαν τα τρωκτικά, έφυγαν οι αρουραίοι από το πλοιό, διώξαμε το έρμα και τώρα το κόμμα θα πηγαίνει μπροστά.

Γ. Καρατζαφέρης

Δεν άλλαξα τέσσερα κόμματα. Το ανότητο το δέχομαι, το γελοίο σκοτώνει. Το σπίτι μου είναι η παράταξη όπου γεννήθηκα. Και προφανώς ήταν η ΝΔ στην οποία υπήρξα επί δώδεκα χρόνια. Και προφανώς το σπίτι μου αυτό θέλησα να το ξαναφτάξω και να ομορφώσω.

νικοί, ενώ στις προηγούμενες εκλογές είχαν ψηφίσει 6.386 (μείωση 36,42%). Η συριζαϊκή «Συνεργασία Αριστερών Μηχανικών» πήρε πανελλαδικό 307 ψήφους, έναντι 397 που είχε πάρει το 2009 (μείωση 22,67%). Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Αθήνα είχε 35

Πολιτική προτεκτοράτου

Είναι δυνατόν οι σύμβουλοι της Μέρκελ να μη γνώριζαν ότι στην Ελλάδα δεν μπορεί ν' αποφασιστεί η διεξαγωγή δημοψηφίσματος, δεδομένου ότι δεν υπάρχει Βουλή; Ακόμη κι αυτό μπορεί να συμβεί από ανθρώπους που χαρακτηρίζονται από ιμπεριαλιστική αλαζονεία.

Είναι δυνατόν να μην κατάλαβε ο Παπούλιας τι ακριβώς του είπε η Μέρκελ, όπως εκ των υστέρων υποστηρίζουν οι εκπρόσωποι της γερμανικής καγκελαρίας; Αυτό αποκλείεται, δεδομένου ότι ο Παπούλιας έχει σπουδάσει και έχει ζήσει χρόνια στη Γερμανία και γνωρίζει άριστα τη γλώσσα.

Τι μπορεί να συνέβη τότε; Ισως η Μέρκελ να τηλεφώνησε στον Παπούλια για να διερευνήσει το γενικότερο πολιτικό κλίμα και μέσα στην κουβέντα να του είπε ότι καλό θα ήταν να γίνει και ένα δημοψήφισμα με θέμα «εντός ή εκτός ευρώ», θεωρώντας ότι αυτό θα μείνει αυστηρά μεταξύ τους. Ο Παπούλιας, όμως, φρόντισε το θέμα να γίνει βούκινο. Για ποιο λόγο; Για να εκθέσει τη Μέρκελ, το βρίσκουμε κομματάκι δύσκολο. Δεν είμαστε δια στην εποχή που πέταγε την κόρονα «ποιος είναι ο κύριος Σόιμπλε». Μάλλον για να ρίξει στην πιάτσα τον εκβιασμό το έκανε. Εναν εκβιασμό τον οποίο ο ίδιος επαναλάμβανε συνεχώς στις συζητήσεις για το σχηματισμό κυβέρνησης, όπως φαίνεται από τα πρακτικά. Και να δώσει, παράλληλα, την ευκαιρία σε Σαμαρά και Βενιζέλο (οι άλλοι έτσι κι αλλιώς θ' αντιδρούσαν) να κάνουν μια ανέξοδη προεκλογική επιδειξη εθνικής περηφάνειας.

Κάποια ζητήματα ουσίας, όμως, έμειναν στο περιθώριο. Γιατί η Μέρκελ τηλεφώνησε στον Παπούλια, που ούτε ομόλογός της είναι ούτε έχει αρμοδιότητες άσκησης πολιτικής; Προφανώς, διότι μέσω της γερμανικής πρεσβείας είχε πλήρη ενημέρωση για τον τρόπο με τον οποίο πολιτεύθηκε ο Παπούλιας μετά τις εκλογές της ήσης Μάη και θεωρεί ότι ο Παπούλιας είναι ο μόνος αξιόπιστος πολιτικός πόλος στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή. Και γιατί ο Παπούλιας μπήκε σε τέτοια συζή-

τηση με τη Μέρκελ, ενώ είναι παντελώς αναρμόδιος εκ του θεομηκού του ρόλου; Γιατί δεν διευκρίνισε στη Μέρκελ ότι γ' αυτά τα θέματα αρμόδια είναι μόνο η κυβέρνηση, η οποία μάλιστα σ' αυτή τη φάση δεν μπορεί ν' αποφασίσει για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, διότι δεν υπάρχει Βουλή για να επικυρώσει την απόφασή της; Τέλος, γιατί αυτός... αντάρτης δεν έστειλε τη Μέρκελ «από εκεί που ήρθε», λέγοντάς της ότι δεν μπορεί να υπαγορεύει πολιτική σε μια ανεξάρτητη χώρα; Δεν το έκανε, γιατί στόχος του ήταν να ρίξει τον εκβιασμό Μέρκελ στην προεκλογική πιάτσα.

Είσουσαν υποτελής και ξενόδουλη ήταν και η στάση του Πικραμένου, στον οποίο ο Παπούλιας πέταξε το μπαλάκι. «Είναι πρόδρομος ωστόσο ότι το θέμα εκφεύγει των αρμοδιοτήτων της υπηρεσιακής κυβέρνησης», ανακοίνωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Δ. Τσιόδρας! Δηλαδή, αν η κυβέρνηση είχε αυτή την αρμοδιότητα, θα εξέταζε την ιταμή απαίτηση της Μέρκελ! Τη θεωρεί αρμόδια να υπαγορεύει πολιτική!

Ανεξάρτητα από τι ακριβώς ισχύει, αν δηλαδή η Μέρκελ προχώρησε σε μια ακόμη ιταμή πρόκληση ή αν ο Παπούλιας «φρούσκωσε» τη συζήτηση που είχαν για να τονώσει το κλίμα των εκβιασμών προς τον ελληνικό λαό, εκείνο που έχει σημασία είναι το κλίμα. Οι ΣΥΡΙΖΑίοι προσπαθούν να μας πείσουν, ότι στην Ευρώπη «πνέει νέος αέρας», όχι μόνο χάρη στη νίκη του Ολάντ, αλλά και επειδή τους τρόμαξε η ανοδος του ΣΥΡΙΖΑ και η προοπτική αυτός να είναι πρώτο κόμμα στις 17 Ιουνή! Πλέον δεν επικαλούνται μόνο τον Ολάντ, επικαλούνται και τον Γιούνκερ, στελέχη της Κομισιόν, ακόμη και τη Μέρκελ (διαβάστε την ομιλία του Τσίπρα στην ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ).

Ομως, όλες οι δηλώσεις που γίνονται από ευρωπαίους πολιτικούς, είτε μέλη κυβερνήσεων είτε μέλη θεομηκών οργάνων της ΕΕ, κινούνται σε δυο άξονες. Πρώτο, ότι οι συμφωνίες είναι συμφωνίες και πρέπει να τηρούνται και, δεύτερο, ότι η αναπτυξιακή διάσταση για την οποία μιλούν

δεν σημαίνει ότι πρέπει να χαλαρώσει η δημοσιονομική προσαρμογή. Είναι χαρακτηριστικά αυτά που δήλωσε ο πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτς που, αν και σοσιαλδημοκράτης, συναντήθηκε με τους Μέρκελ, Σόιμπλε και Γιούνκερ πριν έρθει στην Ελλάδα για να λειτουργήσει σαν «σκάουτέρ» τους (να κάψει κλίμα και να περάσει μηνύματα).

Από τη μια έλεγε πως «αντί να μιλάμε για την έξοδο της Ελλάδας από την ευρωζώνη, πρέπει να επικεντρωθούμε στο να παραμείνει στο ευρώ και στο να ενθαρρύνουμε τις επενδύσεις στη χώρα», διότι «οι νέοι άνθρωποι στην Ελλάδα πρέπει να έχουν δουλειές», και από την άλλη υπενθύμιζε με νόημα: «Ενα πρόγραμμα είναι σαφές. Υπάρχει μια συμφωνία και οι δύο πλευρές πρέπει να την τιμήσουν. Βλέπω ότι κάποια κόμματα λένε ότι η συμφωνία δεν τα δεσμεύει. Το Μνημόνιο πρέπει να τηρηθεί, είναι η μόνη βάση για τη χρηματοδότηση της Ελλάδας. Τα κόμματα που λένε το αντίθετο έχουν αντιφατική θέση». Από τη μια έλεγε πως «δεν χρειάζεται να είσαι καθηγητής Οικονομικών για να καταλάβεις ότι με τη συνταγή της λιτότητας δεν είναι δυνατές η ανάπτυξη και η ενίσχυση της απασχόλησης» και, από την άλλη, συμπλήρωνε αιμέσως ότι «η δημοσιονομική πειθαρχία είναι απαραίτητη». Και εποναλάμβανε, μήπως και δεν είχε γίνει αντιληπτό το μήνυμα που έφερνε: «Καταλαβαίνουμε ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, αλλά το Μνημόνιο που έχει υπογραφεί με τους Ευρωπαίους είναι μια πολύ σημαντική συνεισφορά».

Ο Ομπάμα δήλωσε, μετά τη σύνοδο του G8 στο «Καμπ Ντειβίντ», ότι οι ΗΠΑ θέλουν «η Ελλάδα να παραμείνει στην ευρωζώνη, τηρώντας τις δεσμεύσεις της». Πόσο πιο καθαρά να μιλήσουν, για να συνειδητοποιήσουμε ότι στο πλαίσιο του καπιταλισμού και της μπεριαλιστικής εξάρτησης η πολιτική είναι δεδομένη και δεν εξαρτάται από την όποια κυβέρνηση, αλλά από το συσχετισμό των δυνάμεων ανάμεσα στα καπιταλιστικά κράτη και τη δύναμη του κεφαλαίου που εκπροσωπούν;

■ ΠΑΣΟΚ: Εμπρός στο δρόμο που χάραξε ο ΣΥΡΙΖΑ

Μπας και διασωθούμε

Από προπαγανδιστική άποψη ο σχεδιασμός ήταν όπως οι γερμανοί ήταν άφογος. Πρώτα βγήκε ο Βενιζέλος, με δηλώσεις του μετά τη συνάντηση με τον Πικραμένο και με επιστολή που έστειλε στους «παραγωγικούς και κοινωνικούς φορείς», και έθεσε θέμα αναθεώρησης του Μνημονίου σε στιλ... σοβαρού ΣΥΡΙΖΑ. Διατύπωσε «έξι σημεία προς επανεξέταση» του Μνημονίου, ισχυριζόμενος ότι «μπορούμε να πετύχουμε την αναθεώρησή τους. Την άλλη μέρα αναχώρησε πουρνό-πουρνό για το Παρίσι, χωρίς να έχει προϋπάρξει καμία ανακοίνωση. Η συνάντηση του με τον Ολάντ βενιζέλος, με δηλώσεις που αποδίδουν στην Ελλάδα την αναθεώρησή της. Δημιουργήθηκε έτσι και η άνταρτη σαστέντηση στην Ελλάδα από το Παρίσι μόλις μιάμιση ώρα πριν την πραγματοποίηση της. Δημιουργήθηκε έτσι και το απαραίτητο σαστέντησης και η έκπλη-

ξη που τροφοδότησε την προπαγάνδα που ακολούθησε.

Η συνάντηση Ολάντ-Βενιζέλου δεν αποφασίστηκε μετά το «Ολαντρέου» του Τσίπρα. Σίγουρα είχε αποφασιστεί πριν και απλά συνέπεσε. Το «Ολαντρέου» μεγαλοποιήθηκε από την αστική προπαγάνδα, εκτός των άλλων, και για να μεγαλοποιηθεί η συνάντηση Ολάντ-Βενιζέλου. Οι συνειρμοί είναι πριν απόφανείς: ο Ολάντ συναντείται μόνο με σοβαρούς πολιτικούς, και την επομένη συναντήση της Μέρκελ, ας πούμε.

Έξοδο του μεγάρου των Ηλυσίων, για να δείξει την εκτίμηση και το σεβασμό με τον οποίο τον περιβάλλει, παρά τη συντριπτική ήττα που υπέστη το ΠΑΣΟΚ στις 6 Μάη.

Ο Ολάντ αναμφισβήτητα έστειλε ένα μήνυμα στον ελληνικό λαό και το έστειλε με γαλλική αιφρότητα και όχι με τευτονική αγένεια (όπως η Μέρκελ, ας πούμε). Στόχος του ήταν κυρίως να στείλει αυτό το μήνυμα και όχι τόσο να στηρίξει τον Βενιζέλο και το ΠΑΣΟΚ (αυτό προέκυψε ως παραπλευρό δύσλειτος για τον Βενιζέλο). Το μήνυμα ήταν ότι η Γαλλία συζητά μόνο στο πλαίσιο των δεσμεύσεων που έχουν αναληφθεί από το ελληνικό κράτος και όχι έξω απ' αυτές. Αν είναι ν' αλλάξει κάτι, αυτό θα γίνει εν καιρώ και με τη νό-

μιμη κοινοτική διαδικασία. Γι' αυτό και ο Ολάντ συζητά με υπεύθυνους πολιτικούς και όχι με ανεύθυνους δημοσιογράφους.

Το έδαφος είχε προλείπει ο υπουργός Οικονομικών και δεξίχει του Ολάντ από την προεκλογική εκστρατεία ακόμη, Πιερ Μοσκοβίσι, συμφωνώντας με τον Σόιμπλε, κατά την κοινή συνέντευξη Τύπου που έδωσαν στο Βερολίνο, ότι η Ελλάδα πρέπει να μείνει στην Ευρωζώνη, αλλά με την εφαρμογή της συμφωνίας που έχει υπογράψει με την τρόικα (Μνημόνιο-2). Ο Σόιμπλε εξέφρασε -με νόημα- την ελπίδα ότι κυβέρνηση που θα εκλεγεί στην Αθήνα «θα υλοποιήσει το δικό της μερίδιο της συμφωνίας», ενώ ο Μοσκοβίσι, με τη γαλα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

«Χαιρετίζουμε την συνεχιζόμενη ανάπτυξη στην Ευρώπη για το πώς θα δημιουργήσει ανάπτυξη, διατηρώντας σταθερή τη δέσμευση για εφαρμογή δημοσιονομικής σταθεροποίησης σε διαφρωτική βάση. Συμφωνούμε στη σημασία μιας δυνατής και συνεκτικής Ευρωζώνης για παγκόσμια σταθερότητα και ανάκαμψη και επαναβεβαιώνουμε το ενδιαφέρον μας για την παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, με σεβασμό στις δεσμεύσεις της. Έχουμε όλοι συμφέροντας να επιτυχία των συγκεκριμένων μέτρων, για να δυναμώσει η ανθεκτικότητα της Ευρωζώνης και η ανάπτυξη στην Ευρώπη. Στηρίζουμε την απόφαση των ηγετών της ζώνης του ευρώ να διευθετήσουν τις καταπονήσεις στην Ευρωζώνη με έναν αξιόπιστο και έγκαιρο τρόπο, με έναν τρόπο που καλλιεργεί εμπιστοσύνη, σταθερότητα και ανάπτυξη».

Πίσω από τα κωδικοποιημένα λόγια της ανακοίνωσης που εκδόθηκε μετά τη συνάντηση των σχτώ πλουσιότερων χωρών του πλανήτη (G8), που έγινε το περασμένο Σαββατοκύριακο στο Καμπ Ντεβίντ, δεν κρύβεται μόνο η κενότητα των βαρύδουπων εκκλήσεων για «ανάπτυξη» και οι γελοιότητες περί «αξιοποιίας» της πολιτικής της λιτότητος, που βυθίζει στην εξαθλίωση εκατομμύρια εργαζόμενους στην ΕΕ. Αποκαλύπτεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο η κοινή στάση των ηγετών των πιο ανεπτυγμένων χωρών του πλανήτη στην πολιτική που επιβάλλεται σε βάρος της εργασίας και υπέρ του κεφαλαίου, στο όνομα της «καταπολέμησης του χρέους». Τι άλλο εκτός από άγριο πεταύκομα των λεγόμενων κοινωνικών δαπανών (των δαπανών δηλαδή που αναγκάστηκε να... σπαταλήσει το κράτος για να διατηρήσει την «κοινωνική συνοχή») σημαίνει η «δημοσιονομική πειθαρχία»; Τι άλλο εκτός από την πλήρη ανατροπή όλων όσων γνωρίζαμε μέχρι σήμερα στον τομέα των εργασιακών σχέσεων και της ασφάλισης σημαίνουν οι «διαφρωτικές αλλοιώσεις»;

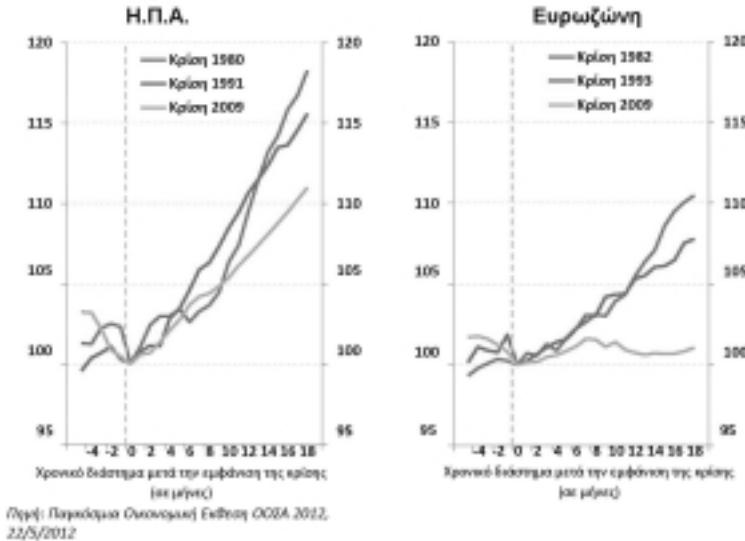
Το γελοίο της υπόθεσης είναι ότι την ίδια στιγμή που οι ηγέτες του G8 χαιρετίζουν τα μέτρα που παίρνονται και εύχονται να εφαρμοστούν απαρέκλιτα για να υπάρξει «εμπιστοσύνη, σταθερότητα και ανάπτυξη», έρχεται ο ΟΟΣΑ με την τελευταία έκθεσή του^[1] ν' αναρέσει, άθελά του, όλες αυτές τις γελοιότητες. Να δειξει, δηλαδή, ότι παρά τα μέτρα λιτότητας που έχουν παρθεί, η κρίση συνεχίζει το καταστροφικό της έργο. Γ' αυτό ο ΟΟΣΑ κρούει τον κώδωνα του κινδύνου, ιδιαίτερα για την Ευρωζώνη, της οποίας το ΑΕΠ προβλέπεται να συρρικνωθεί κατά 0.1% το 2012, έναντι ανάπτυξης 0.2% που προβλέποταν στην ίδια έκθεση πριν από ένα ακριβώς χρόνο. Σημειώστε ότι στις αρχές της κρίσης (το 2009), ο ΟΟΣΑ προέβλεπε επίσημα ανάπτυξη του ΑΕΠ στην Ευρωζώνη για τα χρόνια 2012-2017 γύρω στο 1.4% κατά μέσο όρο^[2]!

Κρίση χρέους ή κρίση υπερπαραγωγής:

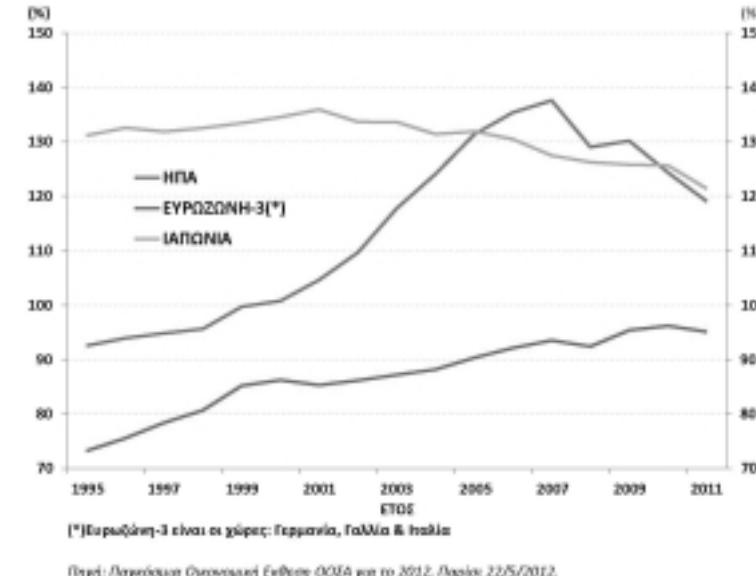
Ενα ερώτημα που τίθεται συνεχώς από τότε που ξέσπασε η παρούσα κρίση είναι πού οφείλεται αυτή. Αρχικά ήταν τα golden boys και η αχαλίνωτη κερδοσκοπία τους, που υποτίθεται ότι δε θα περνούσε τον Ατλα-

Αλληλεγγύη στο κεφάλαιο, σιδερένια φτέρνα για τον εργάτη (1)

Γράφημα 1: Δείκτες ιδιωτικής κατανάλωσης σε ΗΠΑ και χώρες της Ευρωζώνης, για τις τρεις τελευταίες περιόδους οικονομικών κρίσεων

Γράφημα 2: Χρέος νοικοκυριών ως ποσοστό (%) του καθαρού διαθέσιμου εισαδήματος

*Ευρωζώνη-3 είναι η ομάδα Γερμανία, Γαλλία & Ιταλία

Πηγή: Παραδόματα Οικονομική Εκθεση ΟΟΣΑ για το 2012, Περίοδος 22/5/2012.

ντικό, αλλά τον πέρασε τάχιστα. Μετά, μας είπαν ότι η κρίση ήταν «πιστωτική» και δεν άγγιζε την «πραγματική οικονομία». Στο τέλος, καταλόγισαν στην απληστία «όλων μας» την αιτία που τα κράτη οδηγήθηκαν στην υπερχρέωση.

Η αλήθεια όμως είναι, ότι η κρίση που είχε ξέσπασε με αφορμή την κατάρρευση των στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ πριν από τέσσερα χρόνια, δεν ήταν παρά μια κρίση υπερπαραγωγής όπως όλες οι κρίσεις που επαναλαμβάνονται περιοδικά στον καπιταλισμό. Με τη μόνη διαφορά ότι κάθε κρίση είναι χειρότερη από την προηγούμενη και η περιβόητη ανάκαμψη πιο ασθενής.

Τα στοιχεία που παρουσιάσει ο ΟΟΣΑ συνηγορούν σ' αυτό. Ρίζει μια ματιά στο Γράφημα 1, που δείχνει την εξέλιξη των αιτομικών καταναλωτικών δαπανών στις ΗΠΑ και τις χώρες της Ευρωζώνης, για τρεις διαφορετικές περιόδους οικονομικών κρίσεων. Οι καταναλωτικές δαπάνες το τρίμηνο που σημειώσαν το χαμηλότερο επίπεδο, κατά τη διάρκεια των τριών

λευταίων κρίσεων, έχουν δείκτη 100. Το μηδέν στον οριζόντιο άξονα αντιστοιχεί στο τρίμηνο με τις χαμηλότερες καταναλωτικές δαπάνες. Τι βλέπουμε απ' αυτό το γράφημα; Οτι στις ΗΠΑ οι καταναλωτικές δαπάνες, 18 μήνες μετά τη ξέσπασμα της κρίσης του 1980, ισούνταν με το 117% του ελάχιστου επιπέδου που σημειώθηκε όταν ξέσπασε η κρίση (σημείο μηδέν στον οριζόντιο άξονα). Στην κρίση του 1991, οι καταναλωτικές δαπάνες μόλις έφταναν το 115% του ελάχιστου, 18 μήνες μετά το ξέσπασμα της κρίσης, ενώ στην κρίση του 2009 το ποσοστό αυτό έπεισε στο 111%. Δηλαδή, έπειτα από κάθε κρίση, οι καταναλωτικές δαπάνες αυξάνονται με όλο και πιο αργούς ρυθμούς.

Τα πρόγματα είναι αικόμα χειρότερα στην Ευρωζώνη. Εδώ, στην κρίση του 1982 οι καταναλωτικές δαπάνες, 18 μήνες μετά το αρχικό της ξέσπασμα, είχαν φτάσει στο 111% του κατώτατου, ενώ στην τελευταία κρίση (του 2009) οι καταναλωτικές δαπάνες, 18 μήνες μετά, βρίσκονται στο ίδιο περίπτερο μ' εκείνο που βρέ-

όταν σταματήσουν ξαφνικά οι πιστώσεις και όταν έχει πια πέραση μόνο η πληρωμή σε μετρητά. Γ' αυτό, από πρώτη ματιά όλη η κρίση παρουσιάζεται σαν πιστωτική κρίση και χρηματική κρίση. Και πράγματι, πρόκειται μόνο για την μετατρεψόμενη των συναλλαγματικών σε χρήμα. Αυτές όμως οι συναλλαγματικές αντιπροσωπεύουν στο μεγαλύτερο τους μέρος προγματικές αγορές και πωλήσεις, η επέκταση των οποίων σε σημείο που να ξεπερνά κατά πολύ την κοινωνική ανάγκη, βρίσκεται τελικά στη βάση όλης της κρίσης^[3].

Μ' αυτόν τον τρόπο εξηγούσε ο Μάρκος το ρόλο του πιστωτικού συστήματος στην οξυνση της κρίσης. Οι αγορές και οι πωλήσεις με δανεισμό οδηγούν στην επέκταση της παραγωγής γιατί υπάρχει ζήτηση με δανεικά. Οταν όμως τα νοικοκυρά δεν αντέχουν άλλα δάνεια και αδυνατούν να αποπληρώσουν τα χρέη τους, τότε επέρχεται κορεσμός και κλονίζεται όλη η παραγωγή. Οχι γιατί καταναλώθηκαν πολλά, αλλά γιατί με τα δεδομένα επίπεδα των μισθών δεν είναι δυνατή η καταναλώση τόσων εμπορευμάτων. Είναι, λοιπόν, οι αντιθέσεις του ίδιου του καπιταλισμού που δημιουργούν τις κρίσεις. Από τη μα, σου μειώνουν το μισθό για να γίνουν πιο «ανταγωνιστικά» και σε οδηγούν στο δανεισμό για να καταναλώσεις και από την άλλη σου λένε ότι φταις κι εσύ για την κρίση γιατί είσαι... άπληστος! Η απληστία του κεφαλαίου που αναζητά το ανώτατο κέρδος όχι μόνο δεν καταγγέλλεται αλλά αγιοποιείται, στο όνομα της «ανάπτυξη». Γ' αυτά, όμως, θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο.

Στο επόμενο: Η κατάσταση του πιστωτικού συστήματος σήμερα. Αποτελούν λύση τα ευρωδομόλογα και τα «οιμόλιγα έργα» (project bonds); Ποιες οι προϋποθέσεις για την περιβόητη «ανάπτυξη»;

Κώστας Βάρλας

Παραπομπές

1. Πλαγκόματα Οικονομική Εκθεση ΟΟΣΑ (No.91) για το 2012, Περίοδος 22/5/2012 (<http://www.oecd.org/dataoecd/62/21/50381188.pdf>)

2. Πλαγκόματα Οικονομική Εκθεση ΟΟΣΑ (No.86), 19/11/2009.

3. Κ.Μάρκ «Το Κεφάλαιο», Τόμος Τρίτος, Κεφάλαιο 30, σελ. 617.

Πανεπιστήμια συνεργάτες της ισαρηλινής στρατιωτικής βιομηχανίας

γνωστό ως Technion. Πάνω από τα δύο τρίτα της χρηματοδότησης του προγράμματος προέρχεται από την ΕΕ.

Το Technion, στο οποίο φοιτούν περίπου 13.000 φοιτητές, έχει μακρά ιστορ

Ομολογία αποτυχίας από το ΝΑΤΟ

Σε κλοιό χλιάδων διαδηλωτών, με δεκάδες βετεράνους του Ιράκ και του Αφγανιστάν στην πρώτη γραμμή, να πετάνε τα στρατιωτικά τους μετάλλια, πραγματοποιήθηκε στις 20 και 21 Μαΐου στο Σικάγο η σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ, με κεντρικό θέμα το Αφγανιστάν. Σ' αυτή συμμετείχαν περισσότεροι από 50 ηγέτες, συμπεριλαμβανομένων των 28 χωρών-μελών, του αφγανού προέδρου Χαμίντ Καρζάι και του πακιστανού προέδρου Αζίφ Αλί Ζαρντάρι, που προσκλήθηκε την τελευταία στιγμή.

Η νατοϊκή σύνοδος επικύρωσε την αμερικανική στρατηγική εξόδου από τον πόλεμο του Αφγανιστάν, δηλαδή τη σταδιακή αποχώρηση των αμερικανονατοϊκών στρατευμάτων μέχρι το τέλος του 2014, την ανάληψη ηγετικού ρόλου από τον αφγανικό στρατό στις στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον των Ταλιμπάν μέχρι τα μέσα του 2013 και τη συμφωνία Στρατηγικής Συνεργασίας που υπογράφτηκε στις αρχές Μαΐου από το Μπάρακ Ομπάμα και το Χαμίντ Καρζάι, με την οποία διαπρέπεται η αμερικανική στρατιωτική παρουσία στο Αφγανιστάν μέχρι τουλάχιστον το 2024.

Στη διάρκεια της συνόδου δεν ακούστηκε κουβέντα για νίκη και τις άλλοτε συνήθεις αερολογίες περί «αποκατάστασης της δημοκρατίας, ανοικοδόμησης της χώρας και προστασίας των ανθρώπινων δικαιωμάτων» και ως βασικός στόχος ορίστηκε η αποκατάσταση κάποιας σταθερότητας στο Αφγανιστάν, ώστε δυνάμεις όπως η Άλ-Κάιντα και άλλες παρεμφερείς να μην μπορούν να βρουν καταφύγιο στο έδαφός του. Ο Μπάρακ Ομπά-

μα είπε ότι έρχονται «δύσκολες μέρες» και «μεγάλες προκλήσεις», ότι οι Ταλιμπάν παραμένουν ισχυροί, απευθυνόμενος κυρίως προς την αμερικανική κοινή γνώμη ενώπιον των προεδρικών εκλογών το φθινόπωρο, χαρακτήρισε «αμετάλλητη» την απόφαση αποχώρησης και πρόσθεσε: «Μπορούμε να αποσύρουμε τα στρατεύματά μας μ' ένα υπεύθυνο τρόπο και μπορούμε να αρχίσουμε να ξανακτίζουμε την Αμερική και να κάνουμε εδώ στην πατρίδα μερικές από τις μαζικές επενδύσεις που έχουμε κάνει στο Αφγανιστάν, δίνοντας δουλειά σε ανθρώπους, επανεκπαιδεύοντας εργάτες, ξανακτίζοντας σχολεία».

Οι Αμερικανοί κατέφεραν επίσης να αποσπάσουν από τους νατοϊκούς εταίρους τους τη δέσμευση ότι θα συνεισφέρουν 1.3 δισ. δολάρια το χρόνο για την εκπαίδευση του αφγανικού στρατού, ενώ οι ΗΠΑ θα συμβάλουν με 2.3 δισ. και το Αφγανιστάν με 500.000.

Σε εκρεμότητα παρέμεινε το φλέγον ζήτημα του ανοίγματος του δρόμου εφοδιασμού των αμερικανονατοϊκών στρατευμάτων μέσω του Πακιστάν, που έκλεισε τον περασμένο Νοέμβριο μετά τον βομβαρδισμό ενός φυλακίου του πακιστανικού στρατού, με αποτέλεσμα το θάνατο 24 στρατιωτών. Εκτούτοις ο εφοδιασμός γίνεται από βορρά μέσω της Κεντρικής Ασίας με πολλαπλάσιο κόστος λόγω πολύ μεγαλύτερης απόστασης. Ο Λευκός Οίκος έξεφρασε τα συλλυπητήριά του, αλλά αρνείται να εκφράσει δημόσια συγγνώμη, όπως έχει αποφασίσει η πακιστανική βουλή, γιατί ισχυρίζεται ότι έγιναν λάθη και από

τις δύο πλευρές. Όμως το μεγαλύτερο εμπόδιο στην επίτευξη συμφωνίας είναι το οικονομικό. Η πακιστανική κυβέρνηση απαιτεί 5.000 δολάρια για κάθε όχημα με νοτοϊκά εφόδια που θα περνά από το έδαφος του Πακιστάν αντί 250 δολάρια που πλήρωνε μέχρι τώρα. Οι Αμερικανοί αρνούνται και το παζάρι συνεχίζεται. Τη νύχτη την πλήρωσε ο πακιστανός πρόεδρος, που πήγε με άδεια χέρια στο Σικάγο, και ο Ομπάμα αρνήθηκε να τον συναντήσει.

Στην πραγματικότητα, η σύνοδος κορυφής του Σικάγο επιβεβαίωσε την αποτυχία και της τελευταίας αμερικανικής στρατηγικής, της περιβόλητης «surge», την ενίσχυση δηλαδή των αμερικανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν με την αποστολή επιπλέον 30.000 στρατιωτών στο Αφγανιστάν το 2009 μετά την εκλογή Ομπάμα. Επιβεβαίωσε, με άλλα λόγια, το πλήρες αδιέξοδο, το άδηλο μέλλον που αντιμετωπίζουν οι Αμερικανοί στο Αφγανιστάν. Γιατί ακόμη και οι περιορισμένοι στόχοι που έθεσε η νατοϊκή σύνοδος είναι στον αέρα.

Με βάση τη νατοϊκή στρατηγική, ο αρχηγός των αμερικανονατοϊκών δυνάμεων στο Αφγανιστάν, ο στρατηγός Τζον Αλεν, έχει θέσει ως βασικό στόχο την εκπαίδευση του αφγανικού στρατού ώστε να γίνει αξιόπιστη και αξιόμαχη δύναμη, ικανή να αναλάβει ηγετικό ρόλο στις στρατιωτικές επιχειρήσεις μέχρι τα μέσα του 2013 και την πλήρη ευθύνη για την ασφάλεια της χώρας και τη συνέχιση του πολέμου εναντίον των Ταλιμπάν στο τέλος του 2014. Όμως με τα μέχρι στιγμής δεδομένα, αυτός ο στόχος φαίνεται

ανέφικτος. Γιατί, όπως έχει διαπιστωθεί από διάφορες έρευνες υπάρχει σοβαρό πρόβλημα συνεργασίας ανάμεσα σε αμερικανούς στρατιώτες και εκπαίδευτές και αιργανούς στρατιώτες και εκπαίδευμένους. Υπάρχουν αιριβαία αισθηματα κοχυποψίας, δυσπιστίας, εχθρότητας και μίσους. Αυτά μεταφράζονται στην πράξη με ταπεινωτικές και εκδικητικές συμπεριφορές, με ανταλλαγές πυρών μεταξύ τους, με τα συνεχώς αυξανόμενα περιστατικά φρονικών επιθέσεων από αιργανούς στρατιώτων και διοικητών με τους Ταλιμπάν. Χαρακτηριστικό είναι σχετικό δημοσίευμα των βρετανικών «Sunday Times» (13/5/12), το οποίο, μεταξύ άλλων, αναφέρει ότι μελή του αφγανικού στρατού συνάπτουν μυστικές συμφωνίες με τους Ταλιμπάν, απειλώντας να υπονομεύσουν την ικανότητα των αφγανικών αρχών να διατηρήσουν τον θελγάχο καθώς τα νατοϊκά στρατεύματα ετοιμάζονται να παραδώσουν την εξουσία στις δυνάμεις ασφάλειας της χώρας.

Στην επαρχία Γκαζνί, μία ώρα από την Καμπούλ, ο αιργανός υπολοχαγός Μοχάμαντ Ουαλί παραδέχτηκε στην εφημερίδα ότι ο ίδιος και ο τοπικός διοικητής των Ταλιμπάν συνεργάζονται. Μοιράζονται τις πληροφορίες για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, σχεδιάζουν να λεηλατούν κονβόι με νατοϊκά εφόδια και μοιράζονται τα λάφυρα. Το σχέδιο είναι απλό. Οταν οι Ταλιμπάν επιτίθενται σε κονβόι, οι αιριβαίνουν μυστικοί, προβλέπει τη διατήρηση τουλάχιστον μέχρι το 2024 της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στο Αφγανιστάν σε ρόλο εκπαίδευτικό και συμβουλευτικό αλλά και με συμμετοχή σε «αντιτρομοκρατικές» επιχειρήσεις. Ωστόσο, ακόμη και η τύχη αυτής της συμφωνίας είναι στον αέρα καθώς οι εξελίξεις είναι απρόβλεπτες και άγνωστο το τοπίο που θα διαμορφωθεί στα επόμενα δύο χρόνια.

■ Υεμένη

112 στρατιώτες νεκροί

Κλιμακώνεται ο πόλεμος μεταξύ της κυβέρνησης της Υεμένης και των ισλαμιστών ανταρτών στα νότια της χώρας. Σε βομβαστική επίθεση αυτοκτονίας σε στρατιωτική βάση στην πρωτεύουσα Σανά αισκρώντας 112 στρατιώτες και τραυματίστηκαν

η Elbit Systems, η οποία χρηματοδοτεί σταθερά την έρευνα από φοιτητές του Technion και προσλαμβάνει ένα σταθερό αριθμό αποφοίτων του. Η εταιρία κατασκευάζει εδοπλισμούς παρακολούθησης, τημάτων μάχης και μη επανδρωμένα αεροσκάφη. Η δεύτερη είναι η κρατική Rafael Advanced Defense Systems, η οποία, εκτός των άλλων κατασκευάζει το περιβόλητο «προηγμένο σύστημα προστασίας υψηλού θωράκα», που χρησιμοποιείται στα ισραηλινά τάνκς Merkava. Η τρίτη είναι η Israeli Aerospace Industries, η οποία κατασκευάζει εξοπλισμό για το παρόντα και τη τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη, που χρησιμοποιούνται για την πρώτη φορά στη Γάζα.

περισσότεροι από 300, κατά τη διάρκεια πρόβας για παρέλαση, την οποία παρακολουθούσε και ο ίδιος ο υπουργός Αμυνας της χώρας, χωρίς να τραυματιστεί. Η επίθεση πραγματοποιήθηκε από στρατιώτη που συμμετείχε στην παρέλαση, ενώ την ευθύνη ανέλαβε η ιολαμική αντάρτικη οργάνωση Ansar Al Sariria, δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο ότι έχει συνέδημους στο στρατό, από τους οποίους πιθανότατα συλλέγει και πληροφορίες, θυμίζοντας αντίστοιχες τακτικές των αιργανών Ταλιμπάν.

Σε άλλο περιστατικό, στο νότιο τμήμα της χώρας, αντάρτες της Ansar Al Sariria επιτέθηκαν σε όχημα που μετέφερε αμερικανούς στρατιώτες τραυματίζοντας τους πολέμους. Σύμφωνα με τη δήλωση ανάληψης ευθύνης της οργάνωσης, οι στρατιώτες παρακολούθησαν πριν από το χτύπημα, ενώ αυτό έγινε μετά την αναχώρηση τους από το ξενοδοχείο που διέμεναν. Τα δυο αυτά χτυπήματα συνέβησαν στην πρώτη φορά στην ιστορία των αιργανών των Ταλιμπάν.

Παρά την επέμβαση των Αμερικανών στην περιοχή και την κλιμάκωση του πολέμου οι αντάρτες δείχνουν αξιοσημείωτη αντοχή ενώ ο υεμενικός στρατός αδυνατεί να κερδίσει έδαφος στις μάχες που διεξάγονται.

ρας και έδρα του αμερικανόδουλου καθεστώτος που αντικατέστησε τον δικτάτορα Αλί Σάλεχ καθ' υπόδειξη του τελευταίου.

Παράλληλα αισάντεται η αιρητική στρατιωτική εμπλοκή στη χώρα. Εκτός από τις χερσαίες ειδικές δυνάμεις που έχουν σταλεί όχι μόνο για να εκπαίδευσουν τον υεμενικό στρατό αλλά και για να διοικήσουν μονάδες και να συμμετέχουν οι ισλαμιστές αντάρτες στα νότια της χώρας. Εκτός από τους Αμερικανούς στην π

Δεδομένα

Το τοπίο σιγά-σιγά ξεκαθαρίζει, τουλάχιστον ως προς τις προθέσεις των κομμάτων. Και ως προς τις προθέσεις της Ευρώπης. Μπορεί να δεχτεί μια κάποια «χαλάρωση», η οποία θα συνίσταται σε μια μικρή επιμήκυνση του χρόνου εφαρμογής του Μνημόνιου, ώστε τα νέα μέτρα να μοιραστούν σε περισσότερα χρόνια. Κατά τα άλλα, δεν συζητά τίποτα. Οι συμφωνίες είναι συμφωνίες και οι δεσμεύσεις δεσμεύσεις.

Για τα νέα μέτρα γίνεται κουβέντα, όχι για τα παιλιά, αυτά που έχουν εφαρμοστεί μέχρι τώρα. Αυτά θεωρούνται δεδομένα, ακόμα και από τον ΣΥΡΙΖΑ. Επισήμως, πλέον. Ελαφρύνσεις θα γίνουν μόνο όταν ανακάμψει η οικονομία και θα συμβαδίζουν με την αύξηση του ΑΕΠ, διακριτικούς τα στελέχη του! Είμαστε μεν μέσα στη βαρβαρότητα, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό. Ήταν μοιραίο! Σ' αυτό το επίπεδο θα γίνει η περιβόπτη «επαναδιαπραγμάτευση», στην οποία πλέον ομήνουν ακόμη και εκείνοι που μόλις πριν τρεις μήνες υπέγραψαν το Μνημόνιο-2.

Το τοπίο δεν έχει ξεκαθαρίσει ως προς τις προθέσεις των ψηφοφόρων. Δύσκολα μπορεί να προβλέψει κανείς τι θα βγάλει η κάλπη. Άλλωστε, το παιχνίδι έχει ακόμη δρόμο. Τι νόημα, όμως, έχει να προσπαθήσει να μαντέψει κάποιος τι θα βγάλει η κάλπη; Κάτι τέτοιο θα μας εγκλώβιζε στη λογική εκείνων που παρατηρούν παθητικά μια κατάσταση, χωρίς καμιά διάθεση παρέμβασης σ' αυτή. Εκείνο που χρειάζεται είναι η ενεργή παρέμβαση στο σκηνικό που έχει διαμορφωθεί, για να καταγραφεί -τουλάχιστον- μια άλλη πολιτική πρόταση, πέρα από τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό που κυριαρχεί και σερβίρεται σε διάφορα προεκλογικά περιτυλίγματα.

Αυτό προσπαθεί να κάνει η «Κόντρα», όχι μόνο από τις στήλες της εφημερίδας, αλλά και με μια μεγάλη πολιτική εξόρμηση στους χώρους δουλειάς (το κείμενο που διανέμεται φιλοξενείται στις σελίδες 8-9 αυτού του φύλλου).

Προσπάθεια για να αναδειχτούν οι αλήθειες που κρύβονται. Να αποκαλυφθεί η πραγματικότητα ενός καπιταλισμού σε κρίση και η προοπτική των διαχειριστικών προτάσεων που αρχίζουν και τελειώνουν στα όρια του καπιταλισμού και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Να αποκαλυφθούν τα πραγματικά κομματικά προγράμματα που κρύβονται επιμελώς πίσω από τις διακριτικές των μπαλκονιών και των ραδιοτηλεοπτικών στούντιο.

Προπαντός, ν' αναδειχτεί η μεγάλη ανάγκη της εποχής μας, η οποία γίνεται πιο επιτακτική υπό το φως των τελευταίων εξελίξεων. Η ανάγκη να οργανωθεί πολιτικά η εργατική τάξη, στο δικό της φορέα, για να πάψει να σέρνεται πίσω από ξένες σημαίες, πίσω από δημαγωγούς και λαοπλάνους αστούς πολιτικούς. Ενα φορέα με πρόγραμμα επαναστατικής εξόδου από τον καπιταλισμό και οικοδόμησης μιας μη εκμεταλλευτικής κοινωνίας, αλλά και άμεσων διεκδικήσεων για όσο θα ζούμε στο σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς. Ενα φορέα με τακτική που θα ξεκινά από τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και όχι από τα συμφέροντα των αστών, που φορούν το μανδύα της «χώρας», της «κοινωνίας», του «έθνους».

■ Σύννεφο πάει το δούλεμα

Να διορθώσει τον Γλέζο, που είχε πει στο πρωινάδικο του Μέγα ότι δια επιβληθεί έκτακτη εισφορά 100 ευρώ το μήνα σε όσους έχουν εισόδημα πάνω από 20.000 ευρώ, επιχείρησε ο Τσίπρας, μιλώντας στον Αυτιά, στο πρωινάδικο του ΣΚΑΙ. Και τα 'κανε χειρότερα. Ο Γλέζος, είπε ο Τσίπρας, εννοούσε εισόδημα 20.000 ευρώ το μήνα. Αν είναι έτσι, τότε μας δουλεύουν ψιλό γαζί. Τι αντιπροσωπεύει το κατοστάρικο για κάποιον που έχει μηνιαίο εισόδημα 20.000 ευρώ; Μόλις 0,5%. Και βέβαια, όσο ανεβαίνει το εισόδημα τόσο μειώνεται το ποσοστό αυτής της έκτακτης εισφοράς, αφού το κατοστάρικο δια είναι σταδερό.

Πόσοι δηλώνουν εισόδημα πάνω από 240.000 ευρώ το χρόνο; Δεν το γνωρίζουμε. Γνωρίζουμε, όμως, από στοιχεία που είχε καταδέσει στη Βουλή ο Βενιζέλος, απαντώντας σε επίκαιρη ερώτηση του Τσίπρα (14-10-11), ότι εισόδημα πάνω από 100.000 ευρώ το χρόνο δηλώνουν 25.000 φορολογούμενοι. Αν υποδέσουμε ότι οι 20.000 (λιγότεροι είναι, αλλά το παίρνουμε ως υπόδεση εργασίας) έχουν επίσημο εισόδημα πάνω από 240.000 ευρώ το χρόνο, τότε τα 1.200 ευρώ το χρόνο από τον καθένα απ' αυτούς μας κάνουν ένα συνολικό ποσό 24 εκατομμυρίων ευρώ το χρόνο! Μιλάμε, δηλαδή, για ένα αστείο για τα μεγέθη του κρατικού προϋπολογισμού ποσό.

Το παράδειγμα δείχνει πόσο αλητήριοι είναι οι Συρίζαιοι. Θεωρούν ότι απευδύνωνται σε ηλιθίους και ξεφουρνίζουν ό, τι τους κατέβει, εκπιώντας ότι μπορούν να πούνε τα πάντα, γιατί όλα «πουλάνε» προεκλογικά.

■ Διγλωσσία με μοιρασμένους ρόλους

«Άυτοί που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη σπήριξης είναι οι άνεργοι. Μέτρα λοιπόν κατά της ανεργίας, όπως η επαναφορά του επιδόματος ανεργίας στα πλαίσια που ήταν πριν, στα 440 ευρώ δηλαδή». Αλέξης Τσίπρας, στον Αυτιά (πρωινάδικο ΣΚΑΙ, 20.5.12).

«Το επίδομα ανεργίας δα ανεβεί». «Όχι δεν υπάρχει καμά αύξηση σε τίποτα απ' αυτά». Γιώργος Σταδάκης, στους Χασαπόπουλο-Αναγνωστάκη (πρωινάδικο Μέγα, 20.5.12).

«Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον να μας ρω-

■ Πίκρα και γκάφες

Πικράδηκαν πολύ οι ΣΥΡΙΖΑίοι από το φτύσιμο του Ολάντ και επιβεβαίωσαν το στίχο «το γαρ πολύ της δλίψεως γεννά παραφροσύνη». Ετσι, η μία γκάφα διαδέχτηκε την άλλη. Γκάφα πρώτη: δεν ανακοινώνεις ότι ζήτησες συνάντηση, αν πρώτα δεν την έχεις δέσει παρασκηνιακά. Γκάφα δεύτερη: δεν δηλώνεις ότι το πρωτόκολλο εμπόδισε τον Ολάντ να σε συναντήσει, γιατί το πρωτόκολλο παραβιάζεται συνεχώς και δε πρέπει να το ξέρεις. Γκάφα τρίτη: δεν βγάζεις την πίκρα σου με καλαμπουράκια τύπου «Ολαντρέου», αλλά υπολογίζεις τον αντίτυπο που δα έχει το καλαμπουράκι. Ειδικά όταν είσαι εσύ αυτός που έχεις αγιογραφήσει τον Ολάντ, μιλώντας για «νέο άνεμο» που πνέει στην Ευρώπη.

Οι γκάφες, όμως, συνεχίστηκαν και επί γερμανικού εδάφους. Αντί να συνειδητοποιήσουν ότι η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία τους φτύνει, γιατί ακόμα δεν έχει πειστεί ότι δα πάρουν τη δέση του ΠΑΣΟΚ, ζήτησαν συνάντηση και από την γησεία του SPD. Εφαγαν και πάλι πόρτα και έβαλε λυτούς και δεμένους το Die Linken για να πετύχει μια συνάντηση όχι με τον πρώτο στην εραρχία του SPD και ομόλογο του Τσίπρα, Στάινμαγερ, αλλά με τον διακοσμητικό Σίγκμαρ Γκάμπριελ. Ο οποίος, αμέσως μετά, φρόντισε να βγει στο Μέγα και να δηλώσει, με ύφος διευδυντή σχολείου που φώναζε στο γραφείο του τον άτακτο μαθητή: «Κάλεσα τον κ. Τσίπρα για να του πω ότι η πολιτική του οδηγεί στην αδέτηση των συμφωνιών. Η μονόπλευρη αδέτηση των συμφωνιών δα οδηγήσει σε αδέτηση των συμφωνιών και από την πλευρά της Γερμανίας και των υπόλοιπων Ευρωπαίων. Δεν δα συνεχίσουμε και από την πλευρά μας τις πληρωμές προς την Ελλάδα. Οι συμφωνίες έχουν υπογραφεί και πρέπει να προσέλθουν. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι και εμείς στη Γερμανία έχουμε δυσκολίες να εξηγήσουμε στους ψηφοφόρους μας γιατί πρέπει να πληρώνουν για την Ελλάδα! Δεύτερη χλαπάτσα, δηλαδή.

«Υπάρχει μία δανειακή σύμβαση, η οποία δεωρούμε ότι είναι αρνητική για τη χώρα. Αυτή **η δανειακή σύμβαση δέλουμε να την αναδεωρήσουμε**. Για να την αναδεωρήσουμε δα πρέπει να δρούμε τον τρόπο και τα βήματα εκείνα, όπου δα την καταγγείλουμε και δα ξανασυζητήσουμε με τους συμβαλλόμενους για να την αναδιαπραγματεύσουμε τη σύμβαση». Αλέξης Τσίπρας, στον Αυτιά (Πρωινάδικο ΣΚΑΙ, 20.5.12).

«Κανείς δεν ζητάει όπι θα καταργηδεί διά νομοδεπτικής πράξης η δανειακή σύμβαση. Καταγγέλλουμε την εσωτερική οικονομική πολιτική, η οποία είναι συνδεδεμένη με τη δανειακή σύμβαση (...). Ο ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη πλευρά το σκέλος της δανειακής σύμβασης που αφορά στην αναχρηματοδότηση του χρέους και στην κεφαλαιακή ενίσχυση των τραπεζών, αυτή είναι η δανειακή σύμβαση, χωρίς τον όρο όπι θα πρέπει να κάνετε αυτά τα 132 μέτρα, θα τεθεί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων προφανώς, χωρίς καμία διάθεση να ληφθούν μονομερείς ενέργειες». Γιώργος Σταδάκης, στους Χασαπόπουλο-Αναγνωστάκη (πρωινάδικο Mega, 20.5.12).

Θα μπορούσαμε να παραδέσουμε ολόκληρο κατεβάτο από παρόμοιες εκδηλώσεις διγλωσσίας. Δεν πρόκειται για τον Στρατούλη, τον Γλέζο ή κάποιο άλλο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τους κατεξοχήν αρμόδιους να κατεβάζουν τη γραμμή στα ΜΜΕ, τον Τσίπρα και τον Σταθάκη. Τι δείχνουν όλ' αυτά; Οτι δεν πρόκειται για πολιτικές «αρρυθμίες», αλλά για μια σκόπιμη διγλωσσία, με μοιρασμένους τους ρόλους ανάμεσα στον Τσίπρα (αυτός μιλάει «μπαλκονάτα») και στον Σταθάκη (αυτός μιλάει σαν «ρεαλιστής» οικονομολόγονς).

■ Μπούμερανγκ

Εμείς το είχαμε γράψει πριν τις εκλογές της δόξη Μάχη. Η ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ που πρωταγωνίστησε στη βρόμικη προπαγάνδα κατά της αποχής, προσπαθώντας να την αποπολιτικοποιήσει με τη δεωρία της χαμένης ψήφου, δα δει την τακτική της να επιστρέψει σαν μπούμερανγκ και να τη χτυπάει κατακέφαλα. Οπως και έγινε. Τώρα, άλλος απευδύνει δραματικές εκκλήσεις προς τον Περισσό να καλέσει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε εκλογικό μέτωπο και άλλοι καλούν δημόσια σε μη κάθιστο στις εκλογές της 17ης Ιούνη και σε «κριτική στήριξη» του ΣΥΡΙΖΑ. Το κόστος θα καταβληθεί στις κάλπες, καδώς ο ΣΥΡΙΖΑ, καβάλα στο κύμα, αποδεώνει παρασκηνιακά τη δεωρία της χαμένης ψήφου. Και με βάση τις τοποδεήσεις της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (όχι τις δικές μας, που είναι τοποδεήσεις αρχών), ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δίκιο.

■ Κωλοτούμπες

Οι «βρίσκεται στο επίκεντρο μιας οργανωμένης προβοκατόρικης επίθεσης, με στόχο να πληγεί ο ΣΥΡΙΖΑ στον οποίο μετέχει», καταγγέλλει η ΚΟΕ, αναφέροντας ότι κάποια ΜΜΕ περιφέρουν «παλιές αφίσες της ΚΟΕ με περιεχόμενο ενάντια στην ΕΕ». Ως εδώ καλά, αλλά πολιτικό ενδιαφέρον έχει η συνέχεια. Η αφίσα, αναφέρει η ανακοίνωση της ΚΟΕ, «έκφραζε μια κλασική δέση της Αριστεράς, η οποία μέσα από το δρόμο της εξόδου από την ΕΕ στόχευε στην εδυνική και κοινωνική χειραφέτηση. Στόχευση που διατηρεί και σήμερα στο ακέραιο την επικαιρότητά της». Στη συνέχεια, όμως, η επικαιρότητα εξατμίζεται, διότι –όπως αναφέρεται– «είναι πια το διευθυντήριο των Βρυξελλών, και ειδικά ο γερμανικός παράγοντας, που οδηγεί την Ελλάδα στο προδάλαμο της εξόδου από το ευρώ». Γι' αυτό και «είναι προφανές ότι η ΚΟΕ δεν συντάσσεται και αντιτίθεται αποφασιστικά στο σχέδιο της "κατοχικής δραχμής"! Και μετά απ' όλ' αυτά τα «ήξεις αφήζεις», φτάνουμε στο ζουμί: «Με βάση τα παραπάνω, το ότι εδώ και αρκετό καιρό το σύνδημα για έξodo από την ευρωζώνη δεν είναι πλέον στις προτεραιότητες και τις άμεσες διεκδικήσεις της ΚΟΕ είναι γνωστό». Και τι το αντικαθιστά; Το σύνθημα «Για μια άλλη Ελλάδα σε μια άλλη Ευρώπη!»

■ Παζάρια επί παζαριών

«Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ δεν θα κατέβει αυτόνομα σε αυτές τις εκλογές, οι οποίες θα διενεργηθούν σε συνδήκες διπολισμού». Αυτό ανακοινώθηκε στις 19 Μάη, μετά την «1η πανελλήνιας συνάντησης στελεχών της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ». Δε θα κατέβουν μεν στις εκλογές (ποιούμενοι την ανάγκη φιλοπιμία), όμως το σχήμα θα συνεχίσει τη λειτουργία του! Επειδή φούντωσαν οι φήμες ότι η Κατσέλη τα έχει ήδη βρει με τον ΣΥΡΙΖΑ, έσπεισε την περασμένη Τρίτη να πει σε ραδιοφωνικό σταδιούμο, ότι η ίδια δεν θα συμμετέχει σε κανένα ψηφοδέλτιο στις επικείμενες εκλογές, γιατί θέλει ως πρόεδρος της ΚΣ «να βγω να πω στον κόσμο, το τι κρύβεται πίσω από αυτές τις εκλογές, ποιο είναι το διακύβευμα αυτών των εκλογών και γιατί ο κόσμος πρέπει να μην φοβηθεί και να στηρίξει ακινητούς δυνάμεις».

Αυτό είναι ακατανόύτο. Δηλαδή, αν κατέβαινε με τον ΣΥΡΙΖΑ, δε θα είχε τη δυνατότητα να πει στον κόσμο αυτά που πιστεύει; Ενα από τα δυο συμβαίνει: ή χάλασε το παζάρι με τον ΣΥΡΙΖΑ ή το παζάρι προχωρά και η Κατσέλη θα δεχτεί έκκληση να συμμετάσχει και θα... ενδώσει.

Ετοι όπως εμφανίζονται οι ΣΥΡΙΖΑίοι κα-
θημερινά, λέγοντας και ξελέγοντας, δια-
ψεύδοντας ή διορθώνοντας ο ένας τον άλ-
λο, δημιουργώντας ασύστολα σαν πλα-
νώδιοι πωλητές που διαφημίζουν την πρα-
μάτεια τους, είναι δύσκολο να τους πα-
ρακολουθήσεις. Εμείς κρατάμε τα πάντα,
αλλά θα χρειαζόμαστον μια εφημερίδα μό-
νο για δάύτους, προκειμένου να κατα-
γράψουμε και να καταδείξουμε τους κα-
θημερινούς σαλταδορισμούς τους. Επειδή
αυτό δεν μπορεί να γίνει, ας μείνουμε σε
αυτά που παρουσιάζονται ως «σήγουρα»
στον προεκλογικό τους λόγο.

α) Ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι θα καταργήσει το Μηνημόνιο-2. Ομως, όλο το νομοθετικό όργανο που έχει προηγηθεί κατά μισθών και συντάξεων, καθώς και η «κινεζοποίηση» των εργασιακών σχέσεων, δε θα θηγεί. Μόνο το νόμο για τις συλλογικές συμβάσεις υπόσχεται ότι θ' αλλάζει. Οπως διευκρινίζει ο υπεύθυνος οικονομικής πολιτικής Γ. Σταθάκης, προσδίλψεις δεν πρόκειται να γίνουν, επανακρατικοποιήσεις επιχειρήσεων που ιδιωτικοποιήθηκαν δεν πρόκειται να γίνουν, μισθοί και συντάξεις δεν

βρίσκονται στο κόκκινο και δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν, υπόσχεται πρόσθετη βοήθεια στις τράπεζες (πρόσθετη ανακέφαλαίσωση, δηλαδή).

γ) Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να παραμείνει η Ελλάδα στο ευρώ και δεν θα προχωρήσει σε καμιά μονομερή ενέργεια. «Εκτός αν μας αναγκάσουν», λέει ο Δραγασάκης. «Ευρώ πάση θυσία, διότι δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή επιστροφή στη δραχμή που να μην έχει τεράστιο, τεράστιο αρνητικό κάστος για τους εργαζόμενους αυτής της χώρας» λέει ο Σταθάκης. Και σε άλλη συνέντευξη επαναλαμβάνει: «Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σταθερό και απόλυτα προσανατολισμένος στην παραμονή της χώρας εντός της ΕΕ και στην παραμονή της χώρας εντός του ευρώ». Ο Τσίπρας, απαντώντας στη σχετική φιλολογία των ημερών, διακρίνεσε μια νόημα από το Βερολίνο: «Είμαστε μια βούλα γελοσιούπολης δύναμης, σταρταρισμένης

δος μέσα στον καπιταλισμό και το σύστημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Και ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε τον καπιταλισμό θέλει να θίξει ούτε την ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Είναι χαρακτηριστικό το πώς απάντησε ο Σταθάκης, όταν σε ραδιοφωνική του συνέντευξη του τέθηκε ερώτημα τι θα γίνει με το εφοπλιστικό κεφάλαιο: «Δεν θα το διώξουμε, **το χρειαζόμαστε**, φέρνει περισσότερο συνάλλαγμα απ' ότι φέρνουν οι εξαγωγές της χώρας, αυτό το αναγνωρίζουμε. Απλώς πρέπει, σε κάποιο βαθμό, να εξορθολογιστεί και να υπάρχει ένα αίσθημα δικαίου ότι αυτή η τόσο σημαντική δραστηριότητα συμμετέχει και συμβάλλει στο μέτρο του δυναστού και στα φορολογικά έσοδα της χώρας». Αυτό, για να μην ξεχνιόμαστε, το είχε πει και ο Βενιζέλος όταν ηφειλίζοταν το εφιαλτικό Μεσοπρόθεσμο και στη συνέχεια το έκανε γαργά-
α.

Διαχειριστική λογική, κοινωνική απάτη

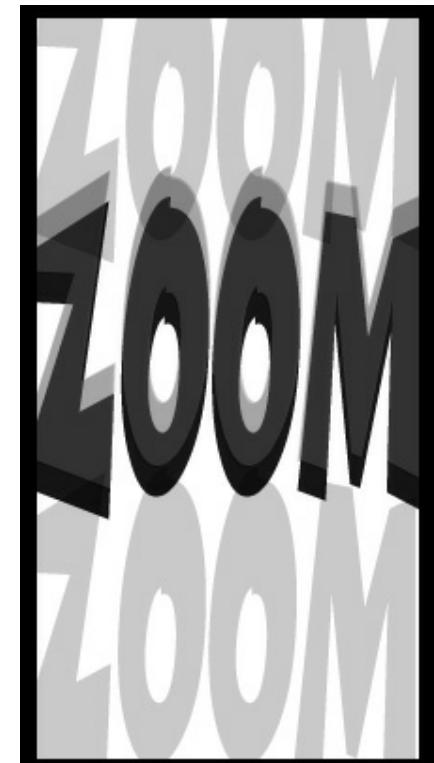
πρόκειται να επανέλθουν στα προ διετία ας επίπεδα («αυτό θα ήταν με μείον 15% συρρίκνωση της οικονομίας. Το να υποσχεθεί κάποιος επαναφορά των μισθών στα επίπεδα του '09 θα ήταν εξωπρογματικό»), ούτε καν το επίδομα ανεργίας δεν θα επανέλθει στα 440 ευρώ («όχι δεν υπάρχει καμιά αύξηση σε τίποτα απ' αυτά. Σας επιναλαμβάνω για μία ακόμη φορά. Δεν υπόσχεται καμία αύξηση σε τίποτα. Η θέση του ΣΥΡΙΖΑ είναι πώς θα παγώσουν τα δεδομένα, μισθοί συντάξεις, επιδόματα, στα σημερινά τους επίπεδα»). Πότε θα υπάρξουν αυξήσεις; Σε κάποιο απροσδιόριστο μέλλον, «ανάλογα με τον βαθμό βελτίωσης της οικονομίας». Επίσης, ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται ότι δε θ' αυξήσει τις εντελώς εξαθλιωμένες κοινωνικές δαπάνες, αλλά θα τις παγώσει στα σημερινά επίπεδα (Σταθάκης: «Σταθεροποιούμε τις δημόσιες δαπάνες, τους μισθούς και τις συντάξεις στο σημερινό τους επίπεδο»).

β) Ο ΣΥΡΙΖΑ αποδέχεται τη δανειακή σύμβαση στο σκέλος του PSI και της ανακεφαλαίωσης των τραπεζών (Γ. Σταθάκης: «Η ανακεφαλαίωση των τραπεζών πρέπει να γίνει με τον τρόπο που έγινε στην Αμερική, στη Γαλλία, στη Γερμανία») και δηλώνει ότι θα επαναδιαπραγματευθεί τη συνολική ρύθμιση του χρέους, γιατί θεωρεί ότι «δεν βγαίνει ο λογαριασμός». Διακρύσσει ότι συμφωνεί με το δημιοτονομικό στόχο της τρόικας (επίτευξη δημιοτονομικών πλεονασμάτων), αλλά διαφωνεί με τη συνταγή (Γ. Σταθάκης: «Είμαστε έτοιμοι να συμφωνήσουμε με τους εταίρους μας στους στόχους», Γ. Μηλιός: «Επτομένως με έναν άλλο τρόπο θα πρέ-

τους άλλους.

Μετά απ' αυτές τις τοποθετήσεις του ΣΥΡΙΖΑ, έρχεται –κάθε μέρα και πιο πιεστικά– το ερώτημα: όλοι οι Ευρωπαίοι δρόλιώνουν αντίθετοι στη γραμμή της καταγγελίας του Μνημόνιου, τι θα κάνετε από σταματήσουν τη χρηματοδότηση; Εχετε Plan B; Και τότε αρχίζει το παραφύλλητό των ΣΥΡΙΖΑίων, που θυμίζει το «Απόψε αυτού σχεδιάζουμε» του Πιραντέλο. Ο Τσίπρας πετάει τη μπάλα στην κερκίδα: «Έχω την ελπίδα ότι αυτό δε θα συμβεί. Βλέπουμε ότι απομονώνεται η Μέρκελ όσο περνάει ο καιρός (...) βλέπουμε ότι βγαίνει ο Ολάντ στη Γαλλία, ο οποίος θέλει να αναθεωρήσει το δημοσιονομικό σύμφωνο. Αρα, έχουμε παντού συμμάχους στην Ευρώπη εκτός από την Ελλάδα» (ο Ολάντ, βέβαιος όπως και ο Μοσκοβισί, διακήρυξε ότι η ελληνική κυβέρνηση θα πρέπει να σεβαστεί τις δεσμεύσεις της, αλλά αυτά δεν βολεύουν τον ΣΥΡΙΖΑ και τα παραβλέπει). Σταθάκης είναι αισιόδοξος: «Η ιδέα ότι θα πάμε στην Ευρώπη και θα πουν όχι, όχι όχι, τρία βροντερά όχι ίσως δεν είναι κατόρθωση σύμπλεγμάς. Ο Βούτης

του ευκολού σας τη προφανεί». Ο δούτος της δηλώνει ότι σ' αυτή την περίπτωση θα ρωτηθεί ο λαός, θα γίνει δημοψήφισμα, αλλά τον αδειάζει προσεκτικά το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ, καταγγέλοντας ότι διαστρεβλώνουν τις θέσεις του κι ότι το δημοψήφισμα αφορά άλλο πρόγραμμα. Κι αν Παπαδημούλης λέει ότι υπάρχει έτοιμη «Plan B», αλλά δεν μπορεί να το αποκαλύψει, γιατί κανένας δεν αποκαλύπτει εκ των προτέρων τα διαπραγματευτικά χαρτιά του. Διαλέγετε και ποιάρνετε.

Βέβαια, οι ΣΥΡΙΖΑίοι δηλώνουν ότι δεν θα είναι ικέτες στις Βρυξέλλες και γενεται και άλλα τέτοια ηχηρά. Θυμηθείτε τον Σαμαρά της «αντιμημονιακής» περιόδου. Ολ' αυτά που λένε οι ΣΥΡΙΖΑίοι περί ανάπτυξης, θυσιών με αντίκρισμα, άλλης δημοσιονομικής πολιτικής που να οδηγεί στον ίδιο στόχο κ.λπ. δεν είναι παρά το «Ζάππειο II» του Σαμαρά. Άλλωστε, μετά το ηχηρό χαστούκι της δηνς Μάη, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ υιοθέτησαν τη γραμμή της «επαναδιαπραγμάτευσης» και απευθύνονται στους ευρωπαίους υπεριαλιστές ζητώντας κάποια χρονική παράταση που θα χαλαρώσει λίγο τη σφραγίδη της από εδώ και πέρα επίθεσης. Ακόμη και η Λαγκάρντ του ΔΝΤ δηλώνει έτοιμη να συζητήσει με τη νέα κυβέρνηση για κάποιες αλλαγές στο «πρόγραμμα», όχι όμως για κατάργηση του «πρόγραμματος».

Οταν ακούς τα οικονομικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, καταλαβαίνεις αφέσως ότι προσπαθούν να παρουσιάσουν μια διαχειριστική λογική, η οποία έχει μαρκές ιδιότητες. Δεν έχουν πει, όμως, τίποτα το συγκεκριμένο, εκτός από το πάρωμα μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών στα σημερινά επίπεδα. Αυτό, όμως, πλέον το λέει και ο Βενιζέλος, οπότε έχουν χάσει την αποκλειστικότητα. Γ' αυτό και δεν είμαστε καθόλου σύγουροι αν ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να κυβερνήσει ή απλά θέλει τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, για να κυβερνήσει μετά από 3-4 χρόνια, όταν η κρίση μπορεί να έχει κάνει τον κύκλο της.

Πέτρος Γιώτης

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ

Εκλογές και πάλι. Ενα μήνα μετά της προηγούμενης. Με διαφορετική διάταξη των κοινοβουλευτικών πολιτικών δυνάμεων, με διαφορετική προπαγάνδα, με το ίδιο όμως ουσιαστικό περιεχόμενο. Μόνο που αυτό το περιεχόμενο μένει καλά κρυμμένο πίσω από την αστραφτερή βιτρίνα, κάτω από τα λουστράσιαν προγράμματα, πίσω από την ομήλη των συνθημάτων, των απατηλών υποσχέσεων, των φεύτικων διλημάτων.

Μετά το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μάη, στο οποίο εκφράστηκε η οργή και το μπαίλντισμα από δυο χρόνια βάρβαρης πολιτικής, όλοι έγιναν από... ολίγον έως πολύ «αντιμημονιακοί». Μέχρι και ο Βενιζέλος με τον Σαμαρά, οι πρωτεργάτες της συγκυβέρνησης Παπαδήμου, οι πολιτικοί του όχι μόνο υπέγραψαν το Μνημόνιο-2, αλλά δεσμεύτηκαν και με εξευτελιστικές επιστολές προς τους υπεριοριστές πάτρωνες, ότι θα το εφαρμόσουν απαρέγκλιτα, απ' όποια θέση κι αν βρεθούν μετεκλογικά.

Έχουμε, όμως, και τους σταθερά και διαχρονικά «αντιμημονιακού». Κάποιοι απ' αυτούς, μάλιστα, δηλώνουν έτοιμοι να κυβερνήσουν, αφού βρέθηκαν ξαφνικά στη δεύτερη θέση και φιλοδοξούν ν' αυξήσουν τα ποσοστά τους, αφού «τους πάει το ρεύμα». Αχαλίνωτοι, σταθερά δίγλωσσοι, με το ένα χέρι μοιράζουν φεύτικες ελπίδες στους εργαζόμενους και τους νέους και με τόλιο δίνουν διαβεβαιώσεις στη ντόπια κεφαλαιοκρατία και το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, όπι δεν πρόκειται να θίξουν τα συμφέροντά τους, όπι δεν πρόκειται να διασλεύσουν την καπιταλιστική τάξη προγμάτων.

Σ' αυτό το τοπίο της φευτιάς και της απάτης, πρέπει να προσπαθήσουμε ν' ανακαλύψουμε την αλήθεια. Οχι μόνο γι' αυτά που επιδιώκουν σούσιο ζήτουν την ψήφο μας, αλλά κυρίως για το δικό μας ταξικό συμφέρον.

Εργαλείο το χρέος

Όταν ψηφίστηκε το Μνημόνιο και άρχισαν οι επιθέσεις κατά των εργαζόμενων, εμείς φωνάζαμε ότι το κρατικό χρέος είναι μόνο ένα εργαλείο. Οτι πραγματικός σκοπός τους είναι η «κινεζοποίηση» της εργαζόμενης ελληνικής κοινωνίας. Το κρατικό χρέος δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Υπάρχει σαν εργαλείο των καπιταλιστών από τον 18ο αιώνα και πηγαίνει χέρι-χέρι με την αντιλαϊκή φορολογία. Οι καπιταλιστές δανείζουν το κράτος με τοκογλυφικούς όρους και το κράτος ξεζουμίζει το λαό για να τους εξοφλήσει.

Το ότι το χρέος είναι ένα εργαλείο προώθησης της αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής φαινόταν καθαρά από την αρχή, αφού ακόμη και στα σκόπιμα παραπομένα στοιχεία του Μνημονίου φαινόταν ότι τα επόμενα χρόνια το χρέος θα αυξηθεί αντί να μειωθεί.

Η επίσημη προπαγάνδα, όμως, προσπαθούσε να μας δουλέψει ψιλό γαζί. Ποιος ξεχνάει πώς επί ένα χρόνο μετά το Μνημόνιο υπουργοί της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έλεγαν πως

κάθε συζήτηση για «αναδιάρθρωση» του χρέους αποτελεί εθνική προδοσία; Υστερά, είπαν ότι ένα «κούρεμα» της τάξης του 21% είναι... ό, τι πρέπει, αλλά ένα μεγαλύτερο «κούρεμα» θα αποτελούσε εθνική καταστροφή. Στο τέλος, αποφασίστηκε «κούρεμα» 50%. Ομως, η συμφωνία της 26ης Οκτωβρίου του 2011, που οδήγησε στη νέα δανειακή σύμβαση και στο Μνημόνιο-2, προέβλεπε νέα δάνεια ύψους 130 δισ. ευρώ. Οσο ακριβώς είναι το ύψος των παλιών δανείων που λήγουν την περίοδο 2012-14. Οπως συνέβη και με την πρώτη δανειακή σύμβαση, που προέβλεπε δάνεια ύψους 110 δισ. ευρώ, ακριβώς όσο ήταν το ύψος των παλιών δανείων που έληγαν στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, το ίδιο ακριβώς προβλέπει και η νέα δανειακή σύμβαση. Νέα δάνεια για να εξοφληθούν τα παλιά, για να εξακολουθήσει να εισπράττει απρόσικο πατα τα τοκοχρεούσια του το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, ρουφάντας τον ιδρώτα του ελληνικού λαού.

Ποια είναι η αλήθεια; Το χρέος οι τοκογλύφοι, το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, το έχουν αποπληρωθεί πολλές φορές μέχρι τώρα, χάρη στα εξωφρενικά τοκοχρεούσια που εισπράττουν κάθε χρόνο από καταβόληση νεοελληνικού λαούς. Αυτοί έρουν ότι για να υπάρξει έξοδος από μια κρίση του καπιταλισμού δεν αρκεί μόνο το χτυπήμα των μεροκόμων και των εργασιακών δικαιωμάτων. Θα χρειαστεί να καταστραφεί και κεφάλαιο. Αυτό το περιεχόμενο έχει το «κούρεμα» των κρατικών ομολόγων. Ξέρουν καλά ότι το πρόβλημα του χρέους δε θα λυθεί. Άλλωστε, λένε ότι στόχος τους είναι το 2020 το χρέος να είναι 120% του ΑΕΠ, δηλαδή πάνω από όσο ήταν το 2009! Και βέβαια, όταν φτάσουμε στο 2020, θα είναι πολύ μεγαλύτερο. Λύση στο πρόβλημα του χρέους δε θα υπάρξει, όμως όλ' αυτά τα χρόνια, με πρόσχημα το χρέος, θα συνεχίζεται και θα παγιώνεται η «κινεζοποίηση» του εργαζόμενου ελληνικού λαού.

Ολες οι μεριδες του κεφαλαίου είναι ενωμένες σαν μια γροθιά όταν επιδιώκουν το «κούρεμα» των εργατικών δικαιωμάτων. Γιατί ρίχνονται τους μισθούς και τα μεροκάματα, εφαρμόζονται το νόμο της ζουγκλας στις εργασιακές σχέσεις, τινάζουν στα ύψη το βαθμό εικετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Οχι μόνο διοχειρίζονται καλύτερα την κρίση του καπιταλισμού, όταν η αγορά στενεύει, αλλά και προετοιμάζουν τους όρους για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη, όταν η κρίση κάνει το κύκλο της και αρχίσει μια σχετική αναζωγόνηση.

Παράλληλα, με τη δημοσιονομική πολιτική, μέσω της οποίας «στραγγίζουν» τα λαϊκά εισοδήματα, εξασφαλίζουν την πληρωμή των τοκοχρεούσιων, τα οποία εξακολουθούν να είναι υπέρογκα και μετά το «κούρεμα».

Επειδή, όμως, δεν είναι καθόλου σήμουροι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει κάθε χρόνο όσα προϋπολογίζει από τη φορολογία, έβαλαν ενέχυρο ολόκληρη την κρατική περιουσία. Οποιο «φιλέτο» παρουσιάζει ενδιαφέρον για το κεφάλαιο θα ξεπουλεύει, για να ξεπληρώνονται τόκοι και με το ΠΑΣΟΚ το 1990-91 για να

χρεολύσια. Μιλάμε για πλιάτσικο που συμπίο του μόνο επί ναζιστικής κατοχής γνώρισε ο τόπος.

Να γιατί το χρέος δεν είναι παρά ένα εργαλείο απομόνωσης του ελληνικού λαού μέσω της σκληρής δημοσιονομικής πολιτικής (έμμεσοι φόροι και συνεχή χαράρτηση), για την αύξηση του βαθμού εικετάλλευσης της εργατικής δύναμης («κινεζοποίηση») και για το άρπαγμα της κρατικής περιουσίας.

Πολιτική απάτη

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επί δύο χρόνια πλάσαρε συνεχώς το ίδιο παραμύθι: «έσωζε» τη χώρα. Από το προεκλογικό «λεφτά υπάρχουν» πήγαμε στο Μνημόνιο και από το Μνημόνιο που θα «τελείωνε» το 2013 πήγαμε στο 2015, στο 2020 και... έχει ο θεός. Ήταν μια κυβέρνηση αποφασισμένη να βάλει τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία στο «γρύφο» για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Να δημιουργήσει τους όρους για την ολοκλήρωση και παγίωση της «κινεζοποίησης». Δηλαδή, για τη διαμόρφωση ενός εργασιακού μεσαίων, με υψηλή ανεργία, με μεροκάματα επιπτέδου Κίνας, με απόλυτη αυθαρεσία των καπιταλιστών, με καθαρά εργατοπατερικό συνδικαλισμό.

Η ΝΔ ευχόταν να παραμείνει όσο γίνεται περισσότερο το ΠΑΣΟΚ στην έξουσία, για να πάρει όλα τα μέτρα που σχεδιάζονται και να έχει μετά η ΝΔ μόνο τη διαχείριση της κατάστασης, όταν θα κέρδιζε τις εκλογές. Το θα έλεγε στον ελληνικό λαό το έρευνε καλά, γιατί το έχουμε αικούσει και άλλες φορές: «Παραλάβαμε μια κατάσταση που δεν διαφορφώθηκε από μας», «η χώρα δεσμεύεται από συμφωνίες και πρέπει να τηρήσει την επαναστατική, αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ. Στην πράξη, όμως, έχει αναθέσει στον εαυτό της το ρόλο του «πρεζέμπτου» του Συστήματος. Η «πρέζα» του Περισσού είναι η συκοφάντηση του σοσιαλισμού, η παρουσίαση της σοσιαλιστικής εργασιαίας. Λες και ο καπιταλισμός είναι κάποιο θητικό πρόταγμα και όχι ένα σύστημα που στηρίζεται στην εικετάλλευση της μισθωτής εργασίας. Λες και ο χαρακτήρας της ΕΕ καθορίζεται από τις κυβέρνησεις και τις ηγετικές προσωπικότητες και όχι από τη λειτουργία του χρηματιστικού κεφαλαίου και τις ανάγκες διαχείρισης της κρίσης.

Η γησιά του Περισσού, από την άλλη, εμφανίζοταν και εξακολουθεί να εμφανίζεται στα λόγια επαναστατική, αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ. Στην πράξη, όμως, έχει αναθέσει στον εαυτό της το ρόλο του «πρεζέμπτου» του Συστήματος. Κάθε φορά που κάποιο κομμάτι του λαού εξεπερνά αυτά τα όρια και συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής, ο Περισσός ανακαλύπτει «προβοκάτο» και «προβοκάτορες». Μαντρώνει τον κόσμο σε πορείες-λιτανεία και υπόσχεται πως μόνο άμα αλλάξουν οι κοινοβουλευτικοί συσχετισμοί θα δει ο λαός άστρη μέρα. Το κοινοβούλιο είναι ο ναός από τον οποίο θα προκύψει η «επανάσταση» του Περισσού (γι' αυτό και στις 20 Οκτωβρίου του 2011 αποφάσισε να το περιφρουρήσει από τον «εχθρό λαού». Μία επανάσταση που δε θα έρθει ποτέ, γιατί επανάσταση σημαίνει αγώνας για την πολιτική εξουσία, σημαίνει ανελέητη σύγκρουση με τις δυνάμεις του συστήματος, σημαίνει τοάκισμα του αστικού κρατικού μηχανισμού.

μην υπάρξει «ακυβερνησία»; Ταυτόχρον

ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ ΑΠΟΧΗ

Νέα πολιτικά δεδομένα

Εγιναν και οι εκλογές και έφεραν νέα πολιτικά δεδομένα. Συντρίφτηκε το ΠΑΣΟΚ, γνώρισε οδυνήρη ήττα η ΝΔ, έμεινε στο ποσοστό του ο Περισσός, εκτινόχτηκε στη δεύτερη θέση ο ΣΥΡΙΖΑ, έφτασε το 10% ο Καμμένος, το απόλυτο τίποτα, διασώθηκε με 6% ο Κουβέλης και πήραν ένα εκπληκτικό –και ντροπιαστικό συνάμα– 7% οι συμμορίτες νεοναζί.

Μετά από ένα δεκαήμερο σύνοδο διερευνητικών εντολών και συσκέψεων υπό τον Παπούλια, κατέληξαν ότι δεν μπορούν να φτιάξουν βιώσιμη κυβέρνηση και αποφάσισαν νέες εκλογές. Αυτό το δεκαήμερο, όμως, ήταν αποκαλυπτικό. Εγιναν τόσες «προσαρμογές» όσες δεν είχαν γίνει το προηγούμενο διάστημα. ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δηλώνουν ότι «πήραν το μήνυμα του λαού» και θέλουν να «επαναδιαπραγματευθούν» το Μνημόνιο! Και ο ΣΥΡΙΖΑ από την «καταγελία» έφτασε στην «επανεξέταση» του Μνημονίου, όπως διαβεβαίωσε με επιστολή του προέδρου του προ τους Βαν Ρομπάι, Μπαρόζο, Σουλτς, Γιούνκερ και Ντράγκι, δηλαδή προς τα θεσμικά όργανα της ΕΕ, της Ευρωζώνης και της EKT.

Η διγλωσσία αποτελεί το χαρακτηριστικότερο γνώρισμα αυτού του κόμματος της πολιτικής απάτης, που θέλει να γίνει ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ. Από τη μια μιλούν για «αικόνωση» του Μνημονίου και από την άλλη για «επανεξέταση». Από τη μια υπόσχονται κατάργηση των αντεργοτικών και αντιλαϊκών νόμων και από την άλλη μιλούν για νέες θυσίες, που θα έχουν ώμως αντίκρισμα (πόσες φρούρες δεν το έχουμε ακούσει αυτό, πρόσφατα και παλιότερα, από τα κόμματα που κυβέρνησαν τη χώρα). Από τη μια εκστρατεύουν (φραστικά) κατά των τραπεζιών και από την άλλη δηλώνουν ότι σκοπός τους δεν είναι η εθνικοποίηση των τραπεζών, αλλά ο δημόσιος ελεγχος, η εξυγίανση και το πούλημά τους στους ιδιώτες καπιταλιστές, ενδεχομένως και με «κίνητρα»! Από τη μια ορκίζονται υπέρ των συμφερόντων των εργαζόμενων και από την άλλη μηλούν για νέες θυσίες, που θα έχουν ώμως αντίκρισμα (πόσες φρούρες δεν το έχουμε ακούσει αυτό, πρόσφατα και παλιότερα, από τα κόμματα που κυβέρνησαν τη χώρα). Από τη μια εκστρατεύουν (φραστικά) κατά των τραπεζιών και από την άλλη δηλώνουν ότι σκοπός τους δεν είναι η εθνικοποίηση των τραπεζών, αλλά ο δημόσιος ελεγχος, η εξυγίανση και το πούλημά τους στους ιδιώτες καπιταλιστές, ενδεχομένως και με «κίνητρα»! Από τη μια ορκίζονται υπέρ των συμφερόντων των εργαζόμενων και από την άλλη μηλούν για νέες θυσίες, που θα έχουν ώμως αντίκρισμα (πόσες φρούρες δεν το έχουμε ακούσει αυτό, πρόσφατα και παλιότερα, από τα κόμματα που κυβέρνησαν τη χώρα).

Οταν τώρα, σε προεκλογική περίοδο, το μόνο που λένε είναι «δεν θα κάνουμε μονομερείς ενέργειες, αλλά θα προσπαθήσουμε να πείσουμε τους ευρωπαίους επάρχους μας» και «δε θα παρθούν νέα μέτρα», μπορούμε να φανταστούμε τι θα κάνουν έτσι και βρεθούν στην κυβέρνηση. Μήπως δεν είναι αρκετά τα μέχρι τώρα μέτρα για να πορευτεί ο ελληνικός καπιταλισμός; Δεν έχουν μετατρέψει τις εργασιακές σχέσεις σε ζούγκλα; Δεν έχουν εξευτελίσει τα μεροκάμιτα, τους μισθώματα και τις συντάξεις; Δεν έχουν φροντίσει τους εργαζόμενους με κάθε ειδίους χαράτσια; Δεν έχουν ολοκληρώσει στα βασικά της σημεία την «κινεζοποίηση»;

Καμιά διέξοδος μέσα στον καπιταλισμό

Αν αποδεικνύουν κάτι οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων είναι πως μεσα στον καπιταλισμό δεν υπάρχει διέξοδος για την εργατική τάξη και διοικητικούς που λέγεται ΕΕ και Ευρωζώνη, τα περιθώρια τα βάζουν οι «αριθμοί». Και οι αριθμοί είναι καθορισμένοι.

Η κρίση δεν είναι κρίση χρέους, αλλά κρίση του συστήματος, κρίση του καπιταλισμού. Αυτό προσπαθούν να κρύψουν με την προπαγάνδα, σε παγκόσμιο επίπεδο, οι καπιταλιστές και τα τοπικά τους. Και τι δεν έχουν πει από το 2008 που ξέσπασε η κρίση: ότι έφταγαν τα golden boys, οι κυβερνήσεις που δεν ασκούσαν έλεγχο ή κάποια λαμβάνηση. Το μόνο που δεν έφταγε, σύμφωνα με την προπαγάνδα, είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, που δεν μπορεί να υπάρξει και να λειτουργήσει χωρίς περιοδικές καταστροφικές κρίσεις, τα βάρη των οποίων φορτώνονται στους εργαζόμενους.

Οσο κι αν ακούγεται παράξενο, κινητήριος μοχλός της κρίσης είναι η υπερσυσσώρευση κερδών. Κερδών που βγαίνουν από την κλοπή της απλήρωτης εργασίας των εργατών, μετατρέπονται σε κεφαλαίο και αναζητούν χώρους επικερδούς τοποθέτησης, που θα αποδώσουν όχι ένα μέσο προστόκο κέρδους, αλλά το μέγιστο κέρδος. Ομως, οι τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες του καπιταλισμού σκοντάφουν στη στενή καταναλωτική δυνατότητα των εργαζόμενων του πλανήτη, που αποτελούν τη βασική καταναλωτική δύναμη. Ετσι, τα κεφάλαια που συσσωρεύονται και δεν μπορούν να επενδυθούν παραγωγικά στρέφονται ολοένα και περισσότερο σε παρασιτικές δραστηριότητες της χρηματοπιστωτικής σφαιρίσας, αναζητώντας εκεί το μέγιστο κέρδος. Ετσι, δημιουργείται η μια «φούσκα» μετά την άλλη, χάνεται κάθε έλεγχος, κορυφώνεται η αναρχία σε όλες τις οικονομικές σφαιρίσες του καπιταλισμού, παραγωγικές και μη, και φτάνουμε στην κρίση. Τέτοιες κρίσεις γνωρίσαμε πολλές στα μεταπολεμικά χρόνια. Κάποια στιγμή το σύστημα θα έφτανε σε μια κρίση σαν τη σημερινή, που αγκαλιάζει το σύνολο της οικονομίας και απλώνεται σε όλο τον πλανήτη, αφού η κορυφώση της διεθνοποίησης του κεφαλαίου τις τελευταίες δεκαετίες, αυτό που ονόμασαν «παγκοσμιοποίηση», έχει κάνει την κάθε εθνική καπιταλιστική οικονομία ένα κρίκο στην αλυσίδα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Για μια ακόμη φορά ο καπιταλισμός αποδεικνύει ότι είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειώμανο. Ένα σύστημα εχθρικό προς τους εργαζόμενους. Ένα σύστημα εχθρικό ακόμα και για τον αέρα που αναπνέουμε. Οι εργάτες είναι οι παραγωγοί του κοινωνικού πλουτού. Από τη δική τους εργασία δημιουργούνται τα πάντα. Οι καπιταλιστές σαν παράσιτα απομούζονται στο συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου. Σε περιόδους κρίσης, το μέγεθος της εκμετάλλευσης, το μέγεθος της αδικίας φαίνονται πιο καθαρά.

Καθώς οι συνέπειες της κρίσης σφίγγουν σαν θηλιά γύρω από το λαι-

μό μας, πρέπει να ξαναπροβάλλουμε το μεγάλο ιστορικό πρόταγμα, την απολύτωση από την καπιταλιστική σκλαβιά. Να πάφουμε να αισθανόμαστε σαν καταδικασμένοι σε μια αιώνια μοίρα. Να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμη μας. Να διακηρύξουμε τη θελησή μας να εξαφανίσουμε από προσώπου γης το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την κοινωνική αδικία, τη βαρβαρότητα. Κανένα μέλλον για μας και για τις εργάμενες γενιές δεν υπάρχει στον καπιταλισμό. Το μέλλον μας θα το χτίσουμε μόνο μας.

Η προλεταριακή επανάσταση παραμένει πάντοτε το μεγάλο ζητούμενο της εποχής μας. Μόνο αυτή προσερχείται σε βαθιά κρίση (6,2% έπεισε το ΑΕΠ το πρώτο τρίμηνο του 2012). Ήδη, ακόμα και οι κρυκες της «αριστερής κυβέρνησης» δηλώνουν ότι οι εργαζόμενοι θα μπορούν να ελπίζουν σε κάποια βελτίωση, όταν υπάρχει ανάκαμψη. Δηλαδή, θα πρέπει να περιμένουμε να κάνει η κρίση ολόκληρο τον καταστροφικό της κύριο, για να μας πετάξουν κάποια ψήφουλα, τα οποία θα μας ταξιδιώσουν σε ένα νέο κόσμο, της δουλειάς, της αλληλεγγύης, της αδελφοσύνης, έναν κόσμο που τα αγαθά θ' ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν, έναν κόσμο κομμουνιστικό.

Αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες

Ομως, αυτό που κυριαρχεί σήμερα είναι το κάλεσμα της κάλπης-Κίρκης. Οι εργαζόμενοι και οι νέοι ένα και μόνο καθήκον έχουν, σύμφωνα μ' αυτό το κάλεσμα. Να σκεφτούν όλους τους παράγοντες (έτσι όπως παρουσιάζονται μέσα από τα διάφορα ψευτοδιλήμματα) και να πάνε να ρίξουν ένα χαρτάκι στην κάλπη. Στο τέλος θα γίνει η «σούμια» και θα μας πουν και πάλι ότι «ο λαός έστειλε το μήνυμα». Λες και οι ψηφοφόροι συνεννοούνται πριν ψηφίσουν και μοιράζονται: «εμείς θα ψηφίσουμε αυτούς, εσείς να ψηφίσετε τους άλλους». Δίνουν στην έννοια του λαούψη ψηφοφόρου μια μεταφυσική διάσταση. Και το κάνουν για να μας πείσουν ότι ο δικός μας ρόλος τελείωσε στην κάλπη και πως μετά θ' αναλάβουν αυτοί, οι μόνοι αρμόδιοι, να ερμηνεύσουν το «μήνυμα της κάλπης», να παζαρέψουν μεταξύ τους, να σχηματίσουν κυβέρνηση και αντιπολίτευση και όλα να συνεχιστούν όπως πριν. Με την έγκριση του λαού αυτή τη φορά!

Η αλήθεια, όμως, είναι πως από τις εκλογές της κάλπης, η κατάσταση δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Γιατί η κατάσταση καθορίζεται από τις ανάγκες του συστήματος και όχι από την αποχή αυτής που την συστήματος. Η αποχή είναι απλά ένα μήνυμα. Αν δεν υπάρξει συνέχεια, τότε και αυτό το μήνυμα θα χαθεί. Πολλοί μιλούν γι' αγώνες. Και βέβαια πρέπει να υπάρξουν αγώνες, αλλιώς ο αντίπαλος θ' αποθραυσθεί αικόμη περισσότερο. Τι αγώνες, όμως; Σαν αυτούς που γνωρίσαμε μέχρι τώρα; Είτε σκόρπιες 24ωρες και 48ωρες απεργίες, είτε ειρηνικές μούντζες στις πλατείες, είτε παθητικές απεργίες που δεν «πονάνε» ούτε το σύστημα; Τα αποτελέσματα αυτών των μορφ

Περίσσεψαν τα λόγια συμπάθειας προς τους διαγωνιζόμενους μαθητές, οι παρανέσεις για «επιστράτευση δυνάμεων» και «κουράγιο» διότι «η ζωή δεν τελειώνει με τις εξετάσεις». Και από τον υπηρεσιακό πρωθυπουργό Πικραμμένο και από την υπηρεσιακή, με άρωμα «αριστεράς», υπουργό Παιδείας, που καθημερινά κάνει σχετικές δηλώσεις. Δεν επιώθηκε, όμως, ούτε μια λέξη για το χαρακτήρα των ιδιων των πανελλαδικών εξετάσεων. Για το ρόλο τους, ως ταξικό ανάχωμα στο δρόμο για το Πανεπιστήμιο, που στόχο έχει να ανακόψει βίαια την ιστορικά διαμορφωμένη τάση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση. Και αυτό όχι τυχαία.

Πάνω απ' όλα οι εξετάσεις

Την ίδια, όμως, απεύθυνση προς τους μαθητές υιοθετεί και η «Κομμουνιστική» Νεολαία Ελλάδας, διανθισμένη με ολίγη από μνημόνιο και ογκονιστικό πείσμα. Χωρίς την παραφική αναφορά στον ταξικό φραγμό των εξετάσεων, που είναι αλληλένδετος με το ταξικό σχολείο, αφού ο Περισσός λειτουργεί με βάση την αστική λογική και τις λύσεις που εξαντλούνται στα όρια της διοχείρισης του καπιταλισμού. Γιατί, παρά τα μεγάλα λόγια, συνδέει τη μόρφωση με τις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς εργασίας, αποδεχόμενος τον «κλειστό αριθμό» εισακτέων. «Χωρίς

άγχος, με ψηλά το κεφάλι, δώσε τη μάχη των εξετάσεων με πείσμα κι έχοντας επίγνωση ότι οι ατομικές προ-

εξαρτάται μόνο από την ατομική προσπάθεια και τις οπομένες θυσίες σου, όσο μεγάλες κι αν είναι αυτές. Δεν κρίνεται μόνο στα θρανία των εξετάσεων του σχολείου των ταξικών φραγμών, της αμορφωσίας και της αναγνωστικότητας.

Το μέλλον σου κρίνεται και στον αγώνα για τη μόρφωση, τη δουλειά και τη ζωή, εκεί όπου έχουν θέση και μπορούν να βρουν δικαίωση τα όνειρα και οι προσδοκίες, οι δικές σου και της οικογένειάς σου!», σημειώνει χαρακτηριστικά το μήνυμα της «ΚΝΕ, χωρίς να κάνει την παραμικρή νύξη για κατάργηση των

εξετάσεων. Ενώ ως διέξοδο έχει έτοιμη τη «λύση»: τη συμπόρευση με το «ΚΚΕ (σημαδιακή προτροπή ενόψει των εκλογών).

Ομως, το αίτημα της ελεύθερης πρόσβασης στα Πανεπιστήμια είναι ένα απελευθερωτικό αίτημα. Στον αγώνα για την επίτευξη του, διαπιστωγεί τη νεολαία στην κατανόηση της αναγκαιότητας για την ανατροπή του καπιτολισμού, που γκρεμίζει τα όνειρά της. Είναι το αίτημα που πηγάζει από την παραδοχή ότι η μόρφωση είναι αδιαπραγμάτευτο δικαίωμα για όλους και απεριόριστο, που μετρά τις ανάγκες απ' τη σκοπιά των συμφερόντων του προλεταριάτου και όχι απ' τη σκοπιά των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Γιούλα Γκεσούλη

Εχει μούτρα και μιλάει!

Στις ταινίες τρόμου, ο Δράσκουλας βγαίνει από τον τάφο του για να επιτεθεί στα θύματά του. Η πολιτικά πεθαμένη Διαμαντοπούλου δε λέει να μην μας απασχολεί με τις απειλές της, που δεν έχουν πλέον καμιά σημασία, αφού η αφεντιά της στάλθηκε στα αζήτητα με το αποτέλεσμα των εκλογών της δημοσίου.

Οπως πάντα προκλητική, η τέως υπουργός που επέβαλε διά σιδήρου τη μνημονιακή πολιτική στην Παιδεία, βγήκε από τον πολιτικό της τάφο για να «την πει» στον Τσίπρα, που μί-

λησε για την κατάργηση του «άρμου Διαμαντοπούλου» στην ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ και εξέφρασε ανησυχία για τον οικονομικό στραγγαλισμό των Πανεπιστημίων, λόγω της μη υποταγής τους στον εκβιασμό που ασκεί ο νόμος αυτός για εκλογή Συμβούλιων διοίκησης.

«Επειδή εξέφρασε την ανησυχία του (ο Τσίπρας) για την χρηματοδότηση των Πανεπιστημίων τον Ιούνιο και για την μη ύπαρξη διοικήσεων το Σεπτέμβριο, θα ήθελα να του υπενθυμίσω, ότι τα χρήματα αποστράτευσή της.

ΣΥΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΔΑ 3
τική αιβρότητα που λέγομε, συμπλήρωσε ότι «οι μεταρρυθμίσεις είναι επιβεβλημένες», αλλά ταυτόχρονα «πρέπει να σταλούν στους Ελλήνες θετικά, ισχυρά μηνύματα ενθάρρυνσης! Αυτά τα μηνύματα –που θυμίζουν ζάχαρη γύρω από το κινίνο– ανέλαβε να στελει ο Ολάντ, καλώντας τον Βενιζέλο στο Παρίσι.

Δηλώσεις, βέβαια, δεν έκανε ο Ολάντ, γιατί η συνάντηση

ήταν άποτη. Φτάνοντας, όμως, την επομένη στις Βρυξέλλες, για την έκτακτη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, φρόντισε να στελει ο μήνυμα της συμμόρφωσης με τις υπογραφέσεις συμφωνίες και τις αναληφθείσες υποχρεώσεις. Μπορεί ο Ολάντ να θελει να εμφανιστεί σαν ο διαχειριστής της ελληνικής κρίσης (την οποία εντάσσει ως όπλο στη φαρέτρα του για τον αναγνωστό με τη Γερμανία), δεν ξεχνά όμως ότι βρίσκεται στο τιμόνι μιας μεγάλης ιμπεριαλιστικής δύναμης και τα μηνύματα που πρέπει να φεύγουν προς τους υποτελείς πρέπει να είναι μηνύματα απόλυτης πειθάρχησης.

α) «Να μη γίνουν περικοπές στα εισοδήματα και ιδίως σε μισθώσεις και συντάξεις, για να μη μειωθεί περαιτέρω η ζήτηση. β) «Να προστατευτεί ο θεσμός των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, ώστε να λειτουργεί σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά πρότυπα η αγορά εργασίας. γ) «Να αξιχθούν δραστικά τα επίπεδα ρευστότητας και να πέσουν στην αγορά». δ) «Να απελευθερωθούν άμεσα δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις σε υποδομές, με συνολικό προϋπολογισμό που υπερβαίνει τα 55 δισ. ευρώ». ε) «Να εφαρμοστούν οι πολιτικές δεσμεύσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 27ης Οκτωβρίου 2011 για το πακέτο αναπτυξιακής βοήθειας προς την Ελλάδα». στ) «Να στηριχθούν με κονδύλια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου όλα τα προγράμματα για την αντιμετώπιση της ανεργίας των νέων».

Πρόκειται για μια μπουρδολήγια, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας το ακούμε από πέρυσι τον Ιούνη, όταν πρώτος ο Σόιμπλε έκανε λόγο για την ανάγκη ενός «νέου σχεδίου Μάρτσαλ» για την Ελλάδα. Το μόνο καινούργιο είναι τα συριζαϊκά α) και β), που διατηρούν αναλογιώτη την εργασιακή και κοινωνική βαρβαρότητα.

■ ΠΑΣΟΚ: Εμπρός στο δρόμο που χάραξε ο ΣΥΡΙΖΑ

Μπας και διασωθούμε

Σωφρονιστικά και ιδεοληπτικά τα θέματα της έκθεσης

Το θέμα της έκθεσης στις πανελλαδικές εξετάσεις διδασκαλίας πάντα συστημικές «αλήθειες» ή αναγόρευε σε θέση στρατηγικές και τακτικές της τρέχουσας αστικής πολιτικής, εντοπισμένες κυρίως στην εκπαίδευση και εκμαίευε την υποταγή των μαθητών σ' αυτές. Ετσι, π.χ. πρότεινε ήταν η αυτομόρφωση ως διαδικασία ταυτισμένη με την απάτη της «διά βίου μάθηση», πέρυσι ήταν «ο εκδημοκρατισμός της γνώσης» μέσω του διαδικτύου, φέτος το «πανανθρώπινο μήνυμα της αρχαιοελληνικής τέχνης» με διαστάσεις «εξαχρονικές».

Η ραφιναρισμένη αρχαιοιπληξία της κοσμοπολίτισσας αριθμείρ, που αντιλαμβάνεται την τέχνη ως διαταξική και εξωσυστημική ανθρώπινη ενασχόληση είναι η απόλυτη αλήθεια. Η τέχνη, όμως, τοποθετημένη στο εποικοδόμημα ταξικών στην ιστορική εξέλιξη κοινωνιών έχει πρόστιμο. Μπορεί –ελεγε ο Μπρεχτ– να παραδώσει τον άνθρωπο στις συγχύσεις, τις αυτοπάτες και τα θαύματα, και μπορεί να παραδώσει τον κόσμο στον άνθρωπο. Μπορεί να μεγαλώσει την αμάθεια και μπορεί να μεγαλώσει τη γνώση. Και αυτό στις μέρες μας, των έντονων κοινωνικών διεργασιών, που η εργαζόμενη κοινωνία έχει μετέωρο το βήμα, απηδισμένη και αγανακτισμένη απ' τη σαπίλα του πολιτικού συστήματος, αλλά και απογοητευμένη και παραπαίσουσα ανάμεσα σε αυτοπάτες, χωρίς τη δική της πολιτική ταξική οργάνωση, οι καλλιτέχνες πρέπει να το κάνουν πρόταγμα, υπηρετώντας τη στρατευμένη τέχνη. Με το βλέμμα στο μέλλον, της κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και όχι στο παρελθόν της «αθηναϊκής δημοκρατίας», που μπορεί για την εποχή της να ήταν προχώρημα, πληγή, όμως, δεν ήταν παρά μια κοινωνία «ελεύθερων» και δούλων.

Γ. Γκ.

Ο ωμός εκβιασμός προς τα Ιδρύματα να εφαρμόσουν το «άρμο Διαμαντοπούλου», μέσω της χρηματοδότησης με το δωδεκατημέριο, που λήγει τον Ιούνιο και το αναγκαστικό «κούρεμα» των «διαθεσίμων» τους, που εξανέμισε τα αποθεματικά τους, τα αναγκαία για τη στοιχειώδη λειτουργία τους, τα ονομαστικά τους, τα ονομαστικά για τη σχέση με τον αντίστοιχο του 2009. Στη συνέχεια και συγκεκριμένα στις 09-03-2012, η Τράπεζα της Ελλάδος, με τα αποθεματικά του Ιδρύματος, αγόρασε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, τα οποία στις 12-03-2012 υπέστησαν «κούρεμα» κατά 68%, με συνέπεια, σήμερα, η ονομαστική τους αξία να ανέρχεται σε 1,9 εκατ. ευρώ...

Για το λόγο αυτό τα μέλη του Συμβουλίου TEI Αθήνας, στην αρ. 23734/IB/06-03-2012 απόφασή του, που σημειώνεται στην απόφασή του, που κοινοποίησε στην υπουργό Παιδείας:

«Με την αρ. πρωτ. 23734/IB/06-03-2012 απόφασή του Υπουργείου ΠΔΒΜΘ, η οποία αφορούσε στον καθορισμό της ετήσιας επιχορήγησης

Ξεπατώνουν μισθούς και εργασιακές σχέσεις

Και ξαφνικά, τους έπιασε όλους ο πόνος για τη λεγόμενη μετενέργεια των Κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και ζητούν, μεσούσης της προεκλογικής περιόδου, να παγώσει ο σχετικός νόμος. Πώς να παγώσει ενώ δεν υπάρχει Βουλή; Τέτοιες λεπτομέρειες δεν απασχολούν τους ξεδιάντροπους που πλακώνονται για τη συλλογή των ψήφων. Προπαγάνδα να γίνεται. Γ' αυτό και έπεισαν όλοι με τα μούτρα στην προπαγάνδα. Ομως, καμία προπαγάνδα δεν μπορεί να κρύψει την προγραμματικότητα. Πριν, λοιπόν, ασχολήθουμε με τον Τσίπρα, τον Ρουπακιώτη, τον Δασκαλόπουλο, τον Παναγόπουλο και τους υπόλοιπους, πρέπει ν' ασχοληθούμε με την προγραμματικότητα. Για να ξέρουμε για τι ακριβώς μιλάμε.

Στις 6 Μάη του 2010 δημοσιεύτηκε ο νόμος 3845/2010 με τον οποίο επικυρώθηκε το αποικιοκρατικό Μνημόνιο-1. Στις 11 Μάη 2010 ψηφίστηκε ο νόμος 3846/2010, με τον οποίο, ανάμεσα σ' άλλα, δίνεται η δυνατότητα στους καπιταλιστές να γενικεύσουν το καθεστώς της μερικής απασχόλησης σ' όλους τους κλάδους της καπιταλιστικής παραγωγής και διακίνησης των εμπορευμάτων. Τότε, είχαμε εκφράσει τη γνώμη, ότι με την πάροδο του χρόνου θα συνθίβουν οι συμβάσεις εργασίας και τα εργατικά δικαιώματα που κατακτήθηκαν με πολύχρονους και αιματηρούς ογώνες.

Οι εκτιμήσεις μας επιβεβαιώνονται στο ακέραιο, ακόμη και από τα στοιχεία που δημοσιεύει κατά καιρούς το ΣΕΠΕ (Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας). Το Μάιο του 2012, το ΣΕΠΕ έδωσε στη δημοσιότητα στοιχεία για την εξέλιξη των αποικιών συμβάσεων εργασίας την τριετία 2010-2012. Προκαταβολικά δηλώνουμε, ότι είμαστε πολύ επιφυλακτικοί απέναντι στα στοιχεία του ΣΕΠΕ, γιατί πάντοτε στέκεται ευνοϊκά προς τους καπιταλιστές και, στην καλύτερη των περιπτώσεων, περιορίζεται σε νουθεσίες να εφαρμόζουν τη νομοθεσία, ακόμη και στις περιπτώσεις που παραβιάζουν κι αυτά τα δικαιώματα που απέμειναν.

Με βάση τα στοιχεία του ΣΕΠΕ φτιάχαμε τον Πίνακα που δημοσιεύουμε και αφορά την εξέλιξη της μερικής απασχόλησης και της εκ περιτροπής απασχόλησης (με ή χωρίς τη συγκατάθεση των εργαζόμενων). **Η περιβόητη εκ περιτροπής εργασία είναι, βέβαια, και αυτή μερική απασχόληση.** Από την άλλη, η κατηγοριοποίηση της απασχόλησης σε μερική, εκ περιτροπής με τη συγκατάθεση του εργαζόμενου και εκ περιτροπής με μονομερή απάραση του καπιταλιστή είναι εκ του πτονηρού και αποσκοτεί στη συγκάλυψη της προγραμματικής που γνωρίζει κάθε εργαζόμενος: και στις τρεις αυτές περιπτώσεις, η συγκεκριμένη μορφή απασχόλησης επιβάλλεται από τον καπιταλιστή με την απειλή της απόλυτης.

Δεδομένου ότι οι νόμοι 3845 και 3846 δημοσιεύτηκαν στις 6 και 11 Μάη του 2010, οι καπιταλιστές χρειάστηκαν ένα χρόνο προσαρμογής προκειμένου να μετατρέψουν με το ζόρι τις ισχύουσες αποικικές συμβάσεις εργασίας σε αποδοχές να μειώσουν. Οσον αφορά τις αποικικές συμβάσεις εργασίας, δεν είχαν το δικαίωμα να τις αλλάξουν, γιατί το κατώτατο μεροκάματο της

ΧΡΟΝΙΑ	ΝΕΕΣ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ (Α' ΤΕΤΡΑΜΗΝΗ)				ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ				ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ
	ΠΛΗΡΟΥΣ ΑΠΑΣΧΟΛ	ΜΕΡΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛ	ΕΚ ΠΕΡΙΠΤ. ΑΠΑΣΧΟΛ	ΣΥΝΟΛΟ	ΜΕΡΙΚΗΣ ΜΕ ΣΥΓΚΑ	ΕΚ ΠΕΡΙΠΤ. ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΚ	ΣΥΝΟΛΟ		
2012	84.588	54.964	17.253	72.217	15.303	8.200	5.293	28.796	101.013
2011	96.968	56.501	18.138	74.639	10.93	7.687	1.965	20.045	94.684
2010	151.891	59.396	15.356	74.752	3.760	778	50	4.588	79.340

Το Α' τετράμηνο του 2010 προσλήφθηκαν 151.891 άτομα με αποικικές συμβάσεις πλήρους απασχόλησης, ενώ το ίδιο τετράμηνο του 2012 με συμβάσεις πλήρους απασχόλησης προσλήφθηκαν 84.588. Παρατηρήθηκε μείωση 44,3%. Το Α' τετράμηνο του 2010 προσλήφθηκαν 74.752 άτομα με συμβάσεις μερικής απασχόλησης, ενώ το ίδιο τετράμηνο του 2012 με συμβάσεις μερικής απασχόλησης προσλήφθηκαν 28.796 άτομα.

Αντίθετα, αυξήθηκαν σημαντικά οι εργαζόμενοι που οι καπιταλιστές-εργοδότες τους άλλαξαν τις αποικικές συμβάσεις εργασίας και από πλήρους απασχόλησης τις μετέτρεψαν σε μερικής απασχόλησης. Το Α' τετράμηνο του 2010 οι εργαζόμενοι των οποίων οι αποικικές συμβάσεις εργασίας μετατράπηκαν από πλήρους σε μερικής απασχόλησης ανέρχονταν σε 4.588, το Α' τετράμηνο του 2011 εκτινάχτηκαν στις 20.045 και το Α' τετράμηνο του 2012 αυξήθηκαν παραπέρα στις 28.796 συμβάσεις.

Η αναλογία των εργαζόμενων που προσλήφθησαν με αποικικές συμβάσεις πλήρους απασχόλησης, σε σχέση με τους εργαζόμενους με αποικικές συμβάσεις εργασίας μερικής απασχόλησης (νεοπροσλαμβανόμενους και εξαναγκασθέντες σε αλλαγή της σύμβασης από πλήρους σε μερικής απασχόλησης) το Α' τετράμηνο του 2012 είναι 84.588/101.013 ή 0,84, το 2011 είναι 96.968/94.684 ή 1,04 και το 2010 είναι 151.891/79.340 ή 1,91. Δηλαδή, χρόνο με το χρόνο μεγαλώνει το ποσοστό των απασχολούμενων με μερική (και εκ περιτροπής) απασχόληση.

Υπάρχουν όμως σημαντικά κενά στην ενημέρωση που κάνει το ΣΕΠΕ. Δεν διευκρινίζει πώς και πόσο αμείβονται όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι. Αμείβονται για παράδειγμα με βάση την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) ή με βάση Κλαδική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΚΣΣΕ); Ποια είναι αυτή η Σύμβαση; Ή είναι ακόμη και απαραίτητη αποδοχές της περιτροπής από το ΣΕΠΕ. Κι ενώ αυτή είναι η προγραμματική, μια πραγματικότητα εργασιακού Μεσαίωνα, με τους καπιταλιστές να κάνουν οι θέλουν, ο πρόεδρος του ΣΕΒ δηλώνει με θράσος χιλίων πιθήκων, σε επιστολή της συμβάσεων εργασίας την περιτροπή από την ΣΕΠΕ. Κι ενώ αυτή είναι η προγραμματική, μια πραγματικότητα εργασιακού Μεσαίωνα, με τους καπιταλιστές να κάνουν οι θέλουν, ο πρόεδρος του ΣΕΒ δηλώνει με θράσος χιλίων πιθήκων, σε επιστολή της συμβάσεων εργασίας την περιτροπή από την ΣΕΠΕ.

Εάν οι εργαζόμενοι αμείβονται με βάση την ΕΓΣΣΕ, οι καπιταλιστές μέχρι τις 14 Φλεβάρη του 2012 δεν είχαν το δικαίωμα ούτε τις αποικικές συμβάσεις εργασίας ν' αλλάξουν την αποδοχές να μειώσουν. Οσον αφορά τις αποικικές συμβάσεις εργασίας, δεν είχαν το δικαίωμα να τις αλλάξουν, γιατί το κατώτατο μεροκάματο της

ΕΓΣΣΕ και ο κατώτατος μισθός άλλαξε στις 14/2/2012 με την Πράξη 6 του Υπουργικού Συμβουλίου και με το νόμο 4046/2012 (ο νόμος του Μνημονίου-2).

Τα στοιχεία με τα οποία φτιάχθησαν οι πίνακες της ΕΓΣΣΕ αποδεικνύουν ότι οι εργαζόμενοι που οι καπιταλιστές-εργοδότες τους άλλαξαν τις αποικικές συμβάσεις εργασίας και από πλήρους απασχόλησης τις μετέτρεψαν σε μερικής απασχόλησης, είναι μόνο οι περισσότεροι που αποδοχές έχουν συμβάσεις μερικής εργασίας που άλλαξαν την αποδοχές της συμβάσεων εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης. Τα στοιχεία με τα οποία φτιάχθησαν οι πίνακες της ΕΓΣΣΕ αποδεικνύουν ότι οι εργαζόμενοι που οι καπιταλιστές-εργοδότες τους άλλαξαν τις αποικικές συμβάσεις εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης, είναι μόνο οι περισσότεροι που αποδοχές έχουν συμβάσεις μερικής εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης.

Είναι η προσπορία της ΕΓΣΣΕ να αποδεικνύεται ότι οι εργαζόμενοι που οι καπιταλιστές-εργοδότες τους άλλαξαν τις αποικικές συμβάσεις εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης, είναι μόνο οι περισσότεροι που αποδοχές έχουν συμβάσεις μερικής εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης. Τα στοιχεία με τα οποία φτιάχθησαν οι πίνακες της ΕΓΣΣΕ αποδεικνύουν ότι οι εργαζόμενοι που οι καπιταλιστές-εργοδότες τους άλλαξαν τις αποικικές συμβάσεις εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης, είναι μόνο οι περισσότεροι που αποδοχές έχουν συμβάσεις μερικής εργασίας που ήταν πλήρους απασχόλησης.

σταθούμε στη μείωση των κύριων και των επικουρικών συντάξεων.

Τόσο το υπουργείο Εργασίας όσο και το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ έχουν εκδώσει τις σχετικές εγκυλίους για την εφαρμογή του νόμου 4051/2012, που αφορά τη μείωση των συντάξεων (όπως και την εγκύλιο που αφορά τα νέα

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ»

κτάκτο στρατοδικείο

■ 21η συνεδρίαση
Παρασκευή, 18.5.12

Η εξευτελιστική για έναν πρώην εισαγγελέα, βουλευτή και υπουργό απόφαση του Τριμελούς Εφετείου για βίαιη προσανωγή του Χρήστου Μαρκογιαννάκη και η εξίσου εξευτελιστική για έναν αντιστράτηγο ε.α. της Αστυνομίας εμφόνιση του τέως διοικητή της Αντιτρομοκρατικής Δημήτριου Χωριανόπουλου σφράγισαν τη σημερινή συνεδρίαση του τρομοδικείου του Κορυδαλλού.

Είναι ακόμα Μάης, ο μήνας των γαιδουριών...
Η μεταγοσφική περίοδος συνεχίζεται. Αν και υπαίγουμε στα

Η μεταγραφική περίοδος συνέχισται. Αν και μπαίνουμε στα χωράφια του κ. Πάπια, δεν γίνεται να παραβλέψουμε το μεταγραφικό παζάρι που βρίσκεται σε εξέλιξη εν όψει της έναρξης της νέας αγωνιστικής περιόδου που προσδιορίζεται για τις 17 Ιουνίου. Η Νέα Δημοκρατία ανακοίνωσε και επίσημα την απόκτηση των δεξιών [ακροδεξιών για την ακρίβεια] εξτρέμ Θανάση Πλεύρη και Γιώργου Ανατολάκη, παράλληλα με τη μεγάλη μεταγραφική επιπτυχία να εγγράψει στη δύναμη της και τη γνωστή κυνηγό Νέας Δημοκράτης.

Νήσα Μπακογιαννή –
Μητσοτάκη – Κούβελου. Η οποία προ διμήνου διαρρήγνυε τα πανάκριβα και αεράτα ιμάτιά της και έκλινε σε όλες τις πτώσεις και σε όλα τα κανάλια ότι δια ποχωρήσει από την πολιτική αντο (από)κόμμα της δεν καταφέρει να μπει στη βουλή (υπάρχουν τα σχετικά διασκεδαστικά βίντεάκια στο διαδίκτυο). Ωστόσο θρέθηκε πάλι στη Συγγρού, αφού μερικά πράγματα δεν κόβονται....

«Αν τουλάχιστον μέσα στους ανδρώπους αυτούς ένας επέ-
θαινε από αρδία / σιωπηλοί, δημιύμενοι, με σεμνούς τρόπους δα-
διασκεδάζαμε όλοι στην κηδεία» (Κώστας Καρυωτάκης – «Πρέ-
βεζα»).

Από τις δηλώσεις χαράς και περηφάνιας που -όπως είδισται- έκαναν όλοι οι παραπάνω, κρατήσαμε μέρος της δήλωσης Ανατολάκη για να εξάρουμε (και να επιτάρουμε) τα άπιστα ελληνικά του που πράγματι πράγματα ήταν, για την οποία άλλωστε σκίζουν τα ρούχα, τα καλσόν και όλα τα ιμάτια τους οι έλληνες πατριώτες: «...θεωρώ υποχρέωση και ύψιστο καθήκον μου να διαφυλάξω και να στρατευδώ στην προσπάθεια για τη ρεαλιστική επαναδιαπραγμάτευση του μνημονίου», είπε ο ευφραδής πρώην βουλευτής του πρώην (όπως πάνε τα πράγματα) ΛαΟΣ.

Μερικοί ενημέρωμένοι περί τις ασθίες δα ρωτήσετε τώρα «Δηλαδή το «έγκριτο Βήμα» είναι καλύτερο; Μας έβγαλε τα μάτια εκείνο το «ο ΣΔΟΕ» με μεγάλα γράμματα στη διαδικτυακή έκδοσή του! Ναι, ο ΣΔΟΕ, ο ΕΛΤΑ και το ΟΤΕ... Δε γαλέγω...

«Κι οι προφήτες που δα προσκυνά, νάνοι κι αρλεκίνοι / και σοφοί του και κριτάδες, του άδειου λόγου οι τροπαιούχοι / και διαφεύτευτάδες κυβερνήτες του οι ευνούχοι» [Κωστής Παλαμάς – «Άλογος π' προφητικός»].

– «Ιχγός ή προφητικός»).

Υπάρχουν και άλλες αξιομνημόνευτες δηλώσεις, όπως αυτές του Αντώνη Σαμαρά που –αναφερόμενος στον ΣυΡΙΖΑ– έκανε λόγο για «συνασπισμό από συνιστώσες της γκρίνιας» που κυμαίνονται «από την ανάσταση του σφυροδρέπανου και φτάνουν μέχρι την αναρχία». Αυτές όμως θα τις αφήσουμε στην κρίση άλλων στηλών, βαρέων και ανδυγιεινών ενασχολήσεων...

«Επαρση, αλαζονεία και εγωισμός είναι τα βασικά συστατικά του πατριωτισμού. Επιτρέψτε μου να το εξηγήσω. Ο πατριωτισμός υποδέτει ότι ο πλανήτης μας είναι χωρισμένος σε μικρά κομμάτια, το καθένα από τα οποία περιβάλλεται από μια σιδερένια πόρτα. Οσοι είχαν την τύχη να γεννηθούν σε ένα συγκριμένο κομμάτι δεωρούν τους εαυτούς τους πιο ευγενείς, πιο καλούς, πιο μεγαλοπρεπείς, πιο έξυπνους από εκείνους που κατοικούν σε οποιοδήποτε άλλο σημείο της γης. Είναι, ως εκ τούτου, καδήκον όλων όσων ζουν σε αυτό το σημείο να πολεμήσουν, να σκοτώσουν και να πεδάνουν στην προσπάθεια να επιβάλλουν την υπεροχή τους σε όλους τους υπόλοιπους (...) Οταν ένα παιδί, λοιπόν, γίνεται πλέον ενήλικο άτομο, είναι πλήρως πεπισμένο ότι είναι ο εκλεκτός του ίδιου του Θεού για να υπερασπιστεί τη χώρα του εναντίον της επιδέσης ή της εισβολής οιουδήποτε αλλοδαπού (...) Το πνεύμα του μιλιταρισμού έχει διεισδύσει σε όλα τα κοινωνικά στρώματα. Πράγματι, είμαι πεπισμένη ότι ο μιλιταρισμός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος εδώ (στις ΗΠΑ) παρά οπουδήποτε αλλού, εξαιτίας των υποσχέσεων που δίνει ο καπιταλισμός σε αυτούς που επιδυμεί να καταστρέψει. Οταν δαπέδη έχουμε καταλάβει το πατριωτικό ψέμα, θα έχουμε ανοίξει το δρόμο για το μεγάλο οικοδόμημα όπου όλοι θα πρέπει να είμαστε ενωμένοι σε μια παγκόσμια αδελφότητα, μια πραγματικά ελεύθερη κοινωνία» (Emma Goldman - «Τι είναι πατριωτισμός»).

Παρακαλώ να ενημερώσεις κάποιος τη στήλη για την τύχη του Σωκράτη Κόκκαλη, καθώς αύριο έχει γενέθλια (κλείνει τα 73) και δέλδωμα να του ευηγνωμόψει.

«Εσείς παλικάρια εκεί στο Τέννευσ, στο Ρίταμοντ που παίζετε τις φυσαρμόνικες ειρηνικά στον άνεμο, πότε δ' ακούσετε τ' αδέρφια σας που ξεφωνίζουν τόσα χρόνια; Τραγούδησε, όχι οδυρμούς, τραγούδα να περάσεις τα πέλαια και δα σ' ακούσουν, δε γίνεται, δα φτάσει εμβατήριο ο δυμός σου παντού στον κάθε κόσμο και δα νικήσει αυτός» (Θανάσης Φωτιάδης – «Πολιτεία του Σεπτεμβρίου»).

Καρκινοσκοπία

με την αλήθεια είμαστε εμείς, τα μέλη του ΕΑ.
Εσείς είστε συνεργοί φεμάτων, δέχεστε ό,τι
σας λέει η Αστυνομία κι αυτό δεν μας προ-
καλεί καμιά έκπληξη.

Ο Σπ. Φυτράκης είπε πως πρέπει να δούμε και τι λένε τα πολιτικά όργανα των μηχανισμών καταστολής και πως γ' αυτό εμμένει στο αίτημα να έρθουν όσοι έχουν κληθεί και μετά θα δούμε τι θα κάνουμε και μετα δημοσιογραφικά έγγραφα.

σαν αστός πολιτικός: «Δεν μπορώ να απολογηθώ για όλη την Αστυνομία, ούτε για την υπηρεσία μου όλες τις εποχές, αλλά μόνο για την περίοδο που ήμουν εγώ διοικητής!»

Στη διάρκεια της κατάθεσης του Χωριανόποουλου, ο εισαγγελέας Α. Λιόγας, που γενικά είναι προσεκτικός και χαρημάτιον τόνων, κατάφερε να εκτεθεί ανεπανόρθωτα, αποδεικνύοντας πως άλλο η εμφράνση και άλλο η ουσία. Ο Σπ. Φυτράκης ρώτησε τον μάρτυρα αν ο ίδιος, ως διοικητής της ΔΑΕΕΒ, θα προχωρούσε στη σύλληψη ατόμων με μοναδικό στοιχείο ότι συναντήθηκαν για καφέ κι ανάμεσά τους ήταν και ο Μαζιώτης. Ο Χωριανόποουλος απάντησε πως για να σχηματιστεί δικογραφία θα έπρεπε να υπάρχουν αποδείξεις και μια τέτοια συνάντηση δεν αποτελεί αποδείξη. Τότε παρενέβη ο εισαγγελέας, που δεν του άρεσε η απάντηση, για να πει ότι ο μάρτυρας δεν έρει όλα τα στοιχεία και πως της συνάντησης στο καφέ της Καισαριανής είχε προηγηθεί τηλεφονήμα ανάμεσα σε δύο από τους κατηγορούμενους από το οποίο προέκυπτε πως κάτι ετοίμαζαν!

από το να διατάξει τη βίαιη προσαγωγή του Μαρκογιαννάκη. Μένει να δούμε αν και πώς θα υλοποιηθεί αυτή η απόφασή του.

Ο Δ. Χωριανόπουλος, που προηγήθηκε στο εδώλιο του μάρτυρα, έκανε μια ακόμα αθλιά εμφάνιση μετά από την εμφάνισή του στη δίκια της ΣΠΦ. Ενα ανθρωπάκι, μαζεύμένο, σχεδόν φοβισμένο, που μιλούσε ψιθυριστά (συνέχεια ο πρόεδρος του ζητούσε να μιλήσει πιο δυνατά, γιατί δεν τον άκουγαν ούτε οι συνήγοροι!) και που επέμεινε πεισματικά να λέει ότι υπηρέτησε στην Αντιτρομοκρατική ως υποδιοικητής από το 2005 μέχρι το 2008 και δεν ξέρει τίποτα για παραράβολους θηρευτές του Μαζιώπη ή άλλων. Ξέρει

μόνο ότι την περίοδο που ήταν διοικητής από το Μάρτη μέχρι το Νοέμβρη του 2009 (δηλαδή μέχρι τρεις μήνες πριν τις συλλήψεις των κατηγορούμενων), ο Μαζιώτης δεν παρακολουθούντων! Και γιατί παρακαλώ; Για τί η Αντιτρομοκρατική, όταν τη δημύθισε αυτός, δεν παρακολουθούσε κανέναν, παρό μόνο αν είχε στοιχεία, αποδείξεις (με ενδείξεις δεν έκανε παρακολούθηση!), οπότε έφτιαχνε δικογραφία και την έστελνε στον εισαγγελέα! Για τους συγκεκριμένους κατηγορούμενους (μεταξύ αυτών και ο Μαζιώτης με τη σύντροφό του Π. Ρούπτα) δεν υπήρχαν στοιχεία, γι' αυτό και δεν παρακολουθούντων. Παρουσίασε την Αντιτρομοκρατική όχι μόνο σαν μια απολύτως νομότυπη και δημοκρατικά λειτουργούσα υπηρεσία, αλλά και σαν μια υπηρεσία που απλά πρωτοκόλλει δικογραφίες, σε στιλ αστυνομικού τμήματος επαρχιακής κωμόπολης! «Για τον κ. Χωριανόπουλο το κράτος είναι ένα υπόδειγμα δημοκρατικής λειτουργίας», σχολίασε σε σαρκαστικά η Π. Ρούπτα, όταν ολοκλήρωσε τις δικές της ερωτήσεις προς τον μάρτυρα.

Κι αυτά που είπε ο Μαρκογιανάκης, στο Μαζιώτης παρακολουθούνταν συστηματικά από Αντιτρομοκρατική και ΕΥΠ και πως μετά το χτύπημα με ρουκέτα στην αμερικάνικη πρεσβεία δόθηκε εντολή από τον Πολύδωρα να τον αναλάβει μόνο η Αντιτρομοκρατική; Η ρωτηθεί ο Μαρκογιανάκης, αυτός (ο Χωριανόπουλος) δεν ξέρει τίποτα. Βέβαια, του ζέψυγε ότι η υπηρεσία του ενημερώθηκε το άλλο πρωί για την προσαγωγή των Μαζιώτη-Ρούπα στη Θήβα (ο Μαρκογιανάκης έχει πει ότι αυτή η προσαγωγή σχεδιάστηκε για να ελεγχθεί το κινητό του Μαζιώτη). Αφού ο Μαζιώτης δεν ενδιέφερε τη ΔΑΕΕΒ και δεν παρακολουθούνταν, για τί ενημερώθηκε αυτή η υπηρεσία για την προσαγωγή; Οταν ο Σ. Νικητόπουλος του είπε ότι υπότιμη τη νοημοσύνη και των κατηγορούμενων και του δικαστήριου, όταν λέει ότι η υπηρεσία του δεν έκανε παρακολούθησεις, θυμίζοντας δεκάδες καταγγελίες κομμουνιστών και αναρχικών για παρακολούθηση τους, ο Χωριανόπουλος απάντησε

Η Ανν Παπαρρούσου αντέδρασε έντονα, παραπηρώντας ότι καταλαβαίνει την ανάγκη του εισαγγελέα να υπερασπιστεί την κατηγορία, όμως το τηλεφωνήμα στο οποίο αναφέρθηκε ο εισαγγελέας δεν αφορά τον Νικητόπουλο, για τον οποίο έγινε η ερώτηση. Γιατί το βάζετε παραπλανητικά; ρώτησε τον εισαγγελέα, υπενθυμίζοντος ότι ο τηγματάρχης της Αντιτρομοκρατικής Παπαθανασάκης μίλησε για χαλαρή παρακολούθηση των κατηγορούμενων μετά από τη συνάντηση στην Καισαριανή. Τσουρουφλισμένος ο εισαγγελέας και μάλλον συνειδητοποιώντας τη «χοντράδα» του, προτίμησε να αποτίσει

Ο Χωριανόπουλος είπε πως δεν υπήρχαν στοιχεία, ο Παπαθανασάκης είπε πως μέχρι τις συλλήψεις, που τις χαρακτήρισε προληπτικές, δεν υπήρχαν στοιχεία. Η κατηγορία έχει αποδομηθεί πλήρως, σχολίασε ο Π. Ρουμελιώτης (υπεράσπιτο Κάτσενου). Αν. Παπαρρούσου και Σπ. Φυτράκης στηλίτευσαν και πάλι την αυθαρεσία του εισαγγελέα, αναφερόμενοι στο γεγονός της σύλληψης Νικητάποτουλου χωρίς κανένα απολύτως στοιχείο.

Δεν περιμέναμε τίποτα περισσότερο από τον μάρτυρα, σχολίασε η Δ. Βαγιανού. Ήρθε να υπερασπιστεί τα στεγανά της υπηρεσίας του. Ομως, η αλήθεια είναι ότι ο Μαζιώτης παρακολουθούντων στενά από τότε που αποφυλακίστηκε και οι Παυλόπουλος, Μαρκογιαννάκης και Κοραντής (τότε διοικητής της ΕΥΠ) έχουν πει δημόσια πως αυτή η παρακολούθηση δεν διοικόπτηκε ποτέ.

Αντί να μιλήσει ο Μαρκογιαννάκης για μη παρακολουθηση, το κάνει ένας που ήταν μέσα στις παρακολουθήσεις, σχολίασε η Π. Ρούππα. Περιέγραψε και πάλι τη στενή παρακολουθηση που υφίσταντο η ίδια και ο σύντροφός της, αναφέρθηκε στα κατευθυνόμενα δημοσιεύματα του αστικού Τύπου που φωτογράφιζαν τον Μαζιώτη και κατέληξε: αν ο Χωριανόπουλος έλεγε αλήθεια, τότε ο Μαρκογιαννάκης θα προσπαθούσε να καθαρίσει τη θέση του και να πει «αυτά μου έλεγαν οι υφιστάμενοι μου» και όχι να δίνει και στοιχεία για τις παρακολουθήσεις του Μαζιώτη. Από πού τα βρήκε αυτά τα στοιχεία αν όχι από τους υφισταμένους του; Θύμισε μάλιστα τη δηλωση Μαρκογιαννάκη ότι ενημερωνόταν όχι μόνο από τα στελέχη, αλλά και από απλούς την πικασάρους

λα και από απλούς τιμητικήρχες.
Οι υπόλοιποι πέντε μάρτυρες που κατέθεσαν δεν είχαν να εισφέρουν τίποτα, όπως η συντριπτική πλειοψηφία των μαρτύρων του κατηγορητήριου. Κάποιο ενδιαφέρον είχε η κατάθεση της τηλεφωνήτριας του «Ποντικιού», η οποία απαντώντας σε ερωτήσεις είπε πως οι οδηγίες που της έδιναν τηλεφωνικά για το που ακριβώς έχει αφεθεί ο φάκελος με την προκήρυξη ήταν πάντοτε ακοιβέστατες και ποτέ δεν υπήρξε μπέρδε-

■ Σε θέση άμυνας ο Περισσός

Θύμα της αντεπαναστατικής στρατηγικής του

«Αγάντα, σύντροφοι» είναι η κραυγή που ακούγεται από το «στίτι του λαού» στον Περισσό, καθώς η πίεση που δέχεται από τον ΣΥΡΙΖΑ και τη «ρεαλιστική προοπτική μιας κυβέρνησης της Αριστεράς» είναι τεράστια. Στην προγραμματικότητα, η πίεση που δέχεται σήμερα ο Περισσός είναι –για μια φορά ακόμη– το τίμημα της αντεπαναστατικής στρατηγικής του.

Χρόνια ολόκληρα διαπαιδαγώγησε τα μέλη και τους οπαδούς του στον κυβερνητισμό, στην «ειρηνική επανάσταση» (δεθερεύεται ούτε ένα τζάμι), όπως έλεγε η Παπαρήγα το Δεκέμβρη του 2008), στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό, στις κοινοβουλευτικές αυτοπάτες, ίσως κάποιος παρατηρήσει ότι οι εποχές που πανηγύριζαν για την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ και υποστήριζαν –διά στόματος Χ. Φλωράκη– ότι σημασία έχει «το άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων» ή που έπαιρναν μέρος σε δυο διαδοχικές αστικές κυβερνήσεις (Τζανετάκη με τη ΝΔ και Ζολάτα με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) και δεν είχαν κανένα πρόβλημα όταν δικός τους υπουργός προχωρούσε σε μαζικές απολύσεις συμβασιούχων, ενώ ο πρωθυπουργός μίλουσε για «άγριες και οντικοινωνικές απεργίες», έχουν περάσει και δεν βαραίνουν στη συνειδηση των σημερινών γενεών. Μολονότι θεωρούμε λαθαμένη αυτή την παρατηρηση, αν τη δεχτούμε ως υπόθεση εργασίας, πάλι στο ίδιο συμπέρασμα θα οδηγηθούμε. Γιατί ποια είναι η στρατηγική και η τακτική του Περισσού και μετά τη σιωπηρή απομάκρυνση από

τον χυδαίο κυβερνητισμό των δεκαετιών του '70 και του '80;

Η στρατηγική του Περισσού συμπτυκνώνται στη διεκδίκηση της «λαϊκής εξουσίας» μέσα από κοινοβουλευτικές (εκλογικές) διαδικασίες. Η σάλτσα της «λαϊκής κινητοποίησης», που μπορεί να τη βρει κανείς και στον πολιτικό λόγο του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, δεν αλλάζει τίποτα στην ουσία. Εχοντας πετέξει στα σκουπίδια την επανάσταση

ως διαδικασία ένοπλης ρήξης με το αστικό καθεστώς, ο Περισσός ουσιαστικά υπόσχεται έναν κοινοβουλευτικό περίπτωτο, που θα προκύψει μέσα από την αλλαγή των εκλογικών συσχετισμών. Ε, αυτόν ακριβώς τον περίπτωτο υπόσχεται σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ, δημιουργώντας ασύστολα και εκμεταλλεύμενος την απόγνωση και την απογοήτευση της εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας της. Ο Περισσός διακηρύζεται από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και το βασικό σύνθημα γ' αυτόν γίνεται «μην εμπιστεύεσαι τον ΣΥΡΙΖΑ». Πρόκειται για σαφέστατη υποχώρηση από την προηγούμενη γραμμή. Δεύτερο, καλλιεργείται ένας κυβερνητισμός από θέσεις αντιπολίτευσης. Έλεγε η Παπαρήγα, μετά τη συνάντησή της με τον Πικραμένο στις 21 Μάη: εάν υποθέσουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ φέρει νόμο για την κατηγορηση του Μνημόνιου, θα πρέπει να υπάρχει και εκείνη η πλειοψηφία που θα τον ψηφίσει. Επειδή μόνος

αυτές κατά κανόνα πάνε στο βρόντο, γιατί το ρεύμα σήμερα θέλει «κυβέρνηση εδώ και τώρα» και αυτό, όπως αποδείχτηκε στις 6 Μάη, το εκφράζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Αν το ρεύμα δεν διογκωθεί στις 17 Ιουνίου, αυτό δε θα οφελεται στην πολεμική του Περισσού, αλλά στα τρομοδιλήμματα που κατευθύνονται προς τους ψηφοφόρους από τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και τα ΜΜΕ που τα αναπαράγουν σε δεκάδες διαφορετικές εκδοχές. Αν αυτή η εκστρατεία τρόμου πιάσει, τότε το ρεύμα δε θα φουσκώσει άλλο τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν δεν πιάσει, ο ΣΥΡΙΖΑ θα φουσκώσει και αυτό θα γίνει σε βάρος και του Περισσού. Αυτή την προοπτική αντιμετωπίζει σήμερα με δέος η ηγεσία του Περισσού, γ' αυτό και η προπογάνδα έχει διαφοροποιηθεί σε τρία βασικά στοιχεία.

Πρώτο, ο ΣΥΡΙΖΑ διαχωρίζεται από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και το βασικό σύνθημα γ' αυτόν γίνεται «μην εμπιστεύεσαι τον ΣΥΡΙΖΑ». Πρόκειται για σαφέστατη υποχώρηση από την προηγούμενη γραμμή. Δεύτερο, καλλιεργείται ένας κυβερνητισμός από θέσεις αντιπολίτευσης. Έλεγε η Παπαρήγα, μετά τη συνάντησή της με τον Πικραμένο στις 21 Μάη: εάν υποθέσουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ φέρει νόμο για την κατηγορηση του Μνημόνιου, θα πρέπει να υπάρχει και εκείνη η πλειοψηφία που θα τον ψηφίσει. Επειδή μόνος

του ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα μπορεί, θα πρέπει να έχουμε και εμείς κοινοβουλευτική δύναμη για να ψηφίσουμε την κατηγορηση του Μνημόνιου. Τρίτο, γίνονται φανερά εκκλήσεις πια προς τους ψηφοφόρους να μην επιτρέψουν να περιθωριοποιηθεί ο Περισσός ως κοινοβουλευτικό κόμμα. Αυτές οι εκκλήσεις θυμίζουν την εποχή που ο ΣΥΝ πάσχιζε να πιάσει το 3% για να μπει στη Βουλή και εκλιπαρούσε τους ψηφοφόρους σε σπίλη «δώστε και σώστε». Αν μη τι άλλο, αποκαλύπτουν τον τρόμο της ηγεσίας του Περισσού μπροστά στην προοπτική εκλογικής συρρίκνωσης στα επίπεδα του 5%-6%. Μπορεί να λένε πολλά ψευτοεπαναστατικά στα λόγια, ότι δήθεν αυτούς τους ενδιαφέρει να είναι δυνατοί στο λαό και όχι στη Βουλή, μπορεί από τις 6 Μάη κιόλας να έχουν ετοιμάσει τη δικαιολογία (φταίει η τυχοδιωκτική δημιουργία του ΣΥΡΙΖΑ), όμως εδώ και δεκαετίες έχουν διαπιστωθεί στη μέλη του Περισσού να μετράνε εκλογικά την κομματική δύναμη. Φοβούνται, λοιπόν, μη μπουν σε καμιά καινούργια κρίση. Και το φοβούνται γιατί ήδη έχουν εκδηλωθεί εσωκομματικές τάσεις (ο υιός Χαλβατζής είναι η περίπτωση που έχει γίνει γνωστή, όμως έχουν προχωρήσει ακόμα και σε διαγραφές συνδικαλιστικών στελεχών) που χαρακτηρίζουν την κομματική γραμμή, ιδιαίτερα όπως αναπτύσσεται στο συνδικαλιστικό χώρο, σεκταριστική.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΥΡΔΑΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Στο μακρύ πρόγραμμα εκπαιδευτικών σεμιναρίων που εκπόνησε η γάμα-γάμα διά βίου πάθησης και υλοποιεί η στήλη με τη μέθοδο της μάθησης εξ αποστάσεως και τη χρήση νέων τεχνολογιών (όπως η πανάρχαια επιστολογραφία), σειρά είχε η επιστημονική αναφορά μας στην πολιτική και πωλητική πορνεία. Πρόκειται για ένα μείζον ζήτημα, δίχως την κατανόηση του οποίου δεν μπορεί να ερμηνευτεί πλέον η μετεξέλιξη της σύγχρονης πωλητικής ζωής. Δυστυχώς όμως, η αρχική καταβρόχθιση κονδύλιών από τα ενδημικά τρωκτικά και η μετέπειτα έλλειψη χωνευτικών για τους αχώνευτους πωλητικούς προϊστόμενους και προκαθήμενους των αστικών λαγωνιμών, περιόρισε τη λειτουργία της γάμα-γάμα και δεν επιτρέπει την υλοποίηση του προγράμματος.

Η εγκύλιος που ήρθε από το υπουργείο παιδιάς ήταν σα φίς και έστρεφε τους επιμορφωτές στη μελέτη ενός όλου μεγάλου κύκλου: Με ενδεικτικό τίτλο «Η Ντόρα έκανε τη Δημοκρατική Συμμορία ή η Δηλυ την κότα;», το υπουργείο προέτρεπε στη μελέτη της κωλοτούμπτας ως δύναμης που παρακινεί και κινεί τους πωλητικούς νόνους, εκτεταμένο κεράλιο της σύγχρονης παραφυσικής που μελετά η νανοτεχνολογία. Τα φανόμενα Σαμαρά, Καρατζαφέρη, Πλεύρη, Ανατολάκη, αλλά και Αδωνίδης, Βορίδη, Κατσέλη και τόσων άλλων πωλητικών νόνων ων ουκ εστί τέλος, μπήκαν στο μικροσκόπιο της επιστήμης και με πόρους από κυνοτικά κονδύλια χρηματοδοτήθηκε η έρευνα του κορυφαίου φανομένου της εποχής. Η μοίρα όμως επεφύλασσε άδοξο τέλος στη θητεία μπαμπουινώτη, με αποτέλεσμα το πρόγραμμα –μαζί με πολλούς μπαμπουινών– να μετεωριστεί για λίγο και να καταπέσει στα αζήτητα της ιστορίας...

Την κατάσταση περιέσωσε για άλλη μια φορά η αναγόρευση της φωτοτυπίας ως κορυφαίο εκπαιδευτικό πρόγραμμα του «νέου σχολείου», που συνοδεύεται από τον γνωστό και εύγλωττο τίτλο «πρώτα αριά θύτης». Και με την διανομή ενός από τους «νεκρικούς διαλόγους» του Look Iανού (kill αιχνόν) που θα εξετάσουμε μετά τις πανελλαδικές εξετάσεις, καθώς και ενός αποσπάσματος από τον «Ξενερωτόκριτο» που θα δούμε σήμερα για να αποφύγουμε τη βάσισαν του ελεύθερου χρόνου, θα βγει κουτσά-στραβά και αυτός ο επιμορφωτικός κύκλος.

Ο πικραμένος κυβερνήτης και το πλήρωμα των πληρωμένων συνοδών σας καλωσορίζουν στη σημερινή πτύση (αιμόπτυση για την ακρίβεια):

- Τι έχει το κάστρο των αστών και στέκει μαραμένο; Μήνα χαλάζι το βαρεί, μήνα βροχή το φτύνει;
- Ουδέ χαλάζι το βαρεί, μηδέ βροχή το φτύνει μόν' γίνεται πια βασιλιάς ο κάθε πικραμένος και οι αστοί τα παίζουνε, θελουν εμπειροτέχνη γιατί αλλιώς η συφορά θα φάει όλα τα κάστρα.
- Τι λες Ξενερωτόκριτε; Τα λόγια σου ξυράφια! Συμβαίνουν τέτοια πράματα; Ωμέ της Ευρωλάνδης που στέλνει μάτσα τα πουγκιά και στοίβεις τα μπαξίσια να μοιραστούνε στους αστούς, να ταΐστούν κοράκια να 'χουν να τρώνε οι άρχοντες, να πληρωθούνε τόκοι κι από τα περισσεύματα να βγουν παραγγελίες να φτιάχνει ο Γιόχαν με τον Φραντς γερμένα υποβρύχια και εις υγεία να γυρνά η ρόδα των κορόδων.
- Αυτά είν Άρετούσα μου τα θλιβερά μαντάτα μα εχει και χειρότερα: μήπως ειδες τη μούρη του Χεριχέρη, που 'φτασε ως κάτω στα πλακάκια και που διπλομαράθηκε απ' τις αποστασίες;
- Ασ δικέ μου. Τι μου λες; Ξέχασε τα δικά του; Ο τύπος είναι άπαιχτος, άσος στην κωλοτούμπτα! Τι μου ζητάς, να λυπηθώ; Τα ρούχα μου να σκίσω που φύγον' τα φυντάνια του και πήγανε στον άλλο της κωλοτούμπτας μάστορα; Παράτα μας καιπέμε...
- Θαρρώ πως η συναίσθηση σου λείπει Αρετο

Από τον Φιντέλ Κάστρο στη Φιλιώ Πυργάκη...

Είναι κοινά παραδεκτό, ότι η φτωχεία πάει ασορτί με το τζόγο. Σε περιόδους οικονομικής κρίσης και χωρίς να υπάρχει δυνατό διεκδικητικό εργατικό κίνημα είθισται ο λαός να εναποθέτει τις ελπίδες του στο τζόγο προκειμένου να δει μια αστρηρά μέρα.

Την προηγούμενη βδομάδα, η διοίκηση του ΟΠΑΠ έδωσε στη δημοσιότητα την τρίμηνη οικονομική αναφορά για τη χρονική περίοδο 1-1-2012 έως 31-3-2012. Και ενώ όλοι περίμεναν το κρατικό μονοπάλιο του τζόγου ν' αυξήσει τα κέρδη του, στην πράξη αποδείχτηκε ότι οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης δεν το άφησαν αλώβητο. Σύμφωνα με τα οικονομικά στοιχεία του ΟΠΑΠ, οι πωλήσεις του Οργανισμού μειώθηκαν σε ποσοστό 5% και έφτασαν τα 106,5,2 εκατομμύρια ευρώ, έναντι 1121,4 εκατομμύριων ευρώ το τελευταίο τρίμηνο του 2011, ενώ τα κέρδη (προ τόκων, φόρων και αποσβέσεων) μειώθηκαν από 214,2 εκατομμύρια σε 198,4 εκατομμύρια ευρώ (μείωση 13,9%). Η διοίκηση του ΟΠΑΠ δικαιολόγησε τη μείωση ως αποτέλεσμα του δυσμενούς οικονομικού περιβάλλοντος και τόνισε ότι η μείωση των πωλήσεων ήταν περίπου 5%, όταν η πτώση του ΑΕΠ ξεπέρασε το 6%. Αξιο σχολιασμού είναι ότι ο τζίρος στο Πάλμε Στοίχημα μειώθηκε κατά 7,7% και του KINO κατά 6,7%. Το γεγονός αυτό προβληματίζει την οικονομική διοίκηση του ΟΠΑΠ, αφού οι δυο «ναυαρχίδες» του Οργανισμού δείχνουν να οδεύουν ολοταχώς προς τα βράχια. Οι οιωνοί είναι δυσοίωνοι, αφενός γιατί πολύ δύσκολα θα αποφευχθούν τα νέα βάρη στην πλάτη του λαού και αφετέρου γιατί το αθλητικό προϊόν στην Ελλάδα απαγορεύεται συνεχώς, γεγονός που έχει αρνητική επιδροση και στον αθλητικό τζόγο. Τα οικονομικά δεδομένα για το δεύτερο τρίμηνο, από τα πρώτα στοιχεία, δείχνουν περαιτέρω μείωση και πλέον στον ΟΠΑΠ ελπίζουν ότι το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα στα γήπεδα της Πολωνίας και της Ουκρανίας θα προσφέρει μια μικρή τόνωση στα ταμεία του Οργανισμού.

Η στήλη, ως γνωστόν, διατηρεί στενούς δεσμούς με τους απανταχού τζογαδόρους και γνωρίζει από πρώτο χέρι ότι η μείωση του

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

αθλητικού τζό-

γου οφείλεται στο γεγονός ότι μειώνονται συνεχώς τα ποσά που μπορούν να διαθέσουν οι παίχτες. Πλέον, η συντριπτική πλειοψηφία των παιχτών λειτουργεί με τη λογική του καφικάζι, αφού επιλέγει να ποντάρει το ληστό κεφάλαιο που διαθέτει σε απίθανα πονταρίσματα με μεγάλες αποδόσεις, ελπίζοντας ότι θα πιάσει την καλή και θα ξελαστώσει. Στην πράξη, όμως, τα πράγματα λειτουργούν διαφορετικά, με αποτέλεσμα τα στοιχηματικά «χαστούκια» να διαδέχονται το ένα το άλλο. Αν και δεν πιστεύουμε ότι υπάρχει περίπτωση να εισακουστούμε, λέμε στους παίχτες να προσπαθούν να εξασφαλίσουν ένα «φεροκαματάκι» και ν' αφήσουν τις απίθανες προβλέψεις. Για όσες και όσους αναφωτηθούν γιατί δεν τους λέμε να σταματήσουν να τζογάρουν, η απάντηση είναι απλή: γιατί δεν πρόκειται να μας ακούσουν.

Η συμμετοχή της Εθνικής Ελλάδας στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα το καλοκαίρι του 2012 έχει δημιουργήσει μεγάλο πονοκέφαλο στην γησιά των μπάτσων. Η ειλικρινή ενίσχυση της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής έδωσε αέρα στα μπουμπούκια του Μιχαλολιάκου και ο νέος στόχος που έχει τεθεί είναι η δυναμική παρουσία της «γαλάζιας στρατιάς» (αθλητικό παρακλάδι των νεοναζί) στα γήπεδα της Πολωνίας και της Ουκρανίας. Σκοπός του καθοδηγητή του συνδέσμου, Ηλία Παναγιώταρου, είναι το δυναμικό παρών εντός των γηπέδων και οι χαμηλοί τόνοι έξω από τα γήπεδα για να μην προκαλέσουν τους Πολωνούς και Ουκρανούς μπάτσους. Ο πονοκέφαλος της ελληνικής αστυνομίας, η οποία παρακολούθει προς το παρόν διακριτικά το θέμα, είναι πώς θα αντιδράσουν οι χρυσαυγίτες, όταν συναντηθούν με ομοιδεάτες τους από χώρες με μακρά παράδοση στο... αθλητικά, όπως οι Πολωνοί, οι Τσέχοι και οι Γερμανοί. Οι περισσότεροι θεωρούν ότι θα επικρατήσει η «ιδεολογική» τους συγγένεια και όλοι μαζί θα προσπαθήσουν να ξεσπάσουν το μίσος τους στους μετανάστες, ενώ θα κάνουν και μια κοινή εκδρομή στα κρεματόρια του Αουσβίτς (βρίσκονται περίπου διακόσια χι-

λιόμετρα από το γήπεδο που θα αγωνιστεί η Εθνική Ελλάδας), υπάρχουν όμως και οι λιγότερο αισιόδοξοι που θεωρούν αρκετά πιθανό να συγκρουστούν οι φασιστικές ομάδες μεταξύ τους, με απρόβλεπτες συνέπειες.

Οι παλιότεροι θα θυμούνται ότι πριν δέκα περίπου χρόνια η στήλη είχε αναφερθεί στην ίδρυση της γαλάζιας στρατιάς και τη σχέση της με τη Χρυσή Αυγή, αφού την γνωρίσαμε από πρώτο χέρι (τα γραφεία της ήταν στο Παγκράτι). Αφορμή για την ίδρυση της ήταν η κόντρα ανάμεσα σε Ελληνες και αλβανούς οπαδούς, όταν στον αγώνα ανάμεσα στις δυο ομάδες οι Αλβανοί οπαδοί έκαψαν στις εξέδρες ελληνικές σημαίες και οι Έλληνες οπαδοί απάντησαν με πογκρόμ ενάντια στους Αλβανούς, που ζόύσαν στη χώρα μας. Αρχικά η δράση της συμμορίας ήταν γύρω από τα γραφεία της στο Παγκράτι με επιθέσεις ενάντια σε μεμονωμένους μετανάστες και Ελληνες νεολαίους που ανήκαν στον αναρχικό χώρο, όμως μετά από ένα πέσιμο στα γραφεία τους μαζεύτηκαν. Μετά την αποτυχημένη προσπάθεια της ομάδας να κυριαρχήσει στην εξέδρα των οπαδών του Παγκρατίου, προσπάθησαν να διαχυθούν στις τάξεις των οργανωμένων οπαδών των μεγάλων ομάδων και να δημιουργήσουν φασιστικούς πυρήνες, ενώ η αρχική οργάνωση έπαιξε το ρόλο του «συντονιστή». Δημόσια παρουσία σε μαζική κλίμακα (για τα δεδομένα μιας φασιστικής γκρούπας) έκαναν το 2001 με την πορεία διαμαρτυρίας στα γραφεία της ΕΠΟ στη Συγγρού, μετά την πρόταση για τη συνδιοργάνωση του EURO 2008 με την Τουρκία. Μια δεύτερη προσπάθεια να ενισχυθούν οργανωτικά επιχειρήθηκε το 2004, με αφορμή την κατάκτηση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος της Πορτογαλίας από την Εθνική Ελλάδας, χωρίς όμως ιδιαίτερα αποτέλεσμα. Η «κορυφαίων» στιγμή για τη φασιστική ήταν το 2007, όταν κατά τη διάρκεια του αγώνα Ελλάδα - Τουρκία, τυφλωμένοι από την εξέλιξη του ματς (η Ελλάδα έχασε με το βαρύ 1-4), άρχισαν να χαιρετούν ναζιστικά, να φωνάζουν εμετικά

Κινηματογραφικά άνυδρη και αυτή η εβδομάδα, με το γελοίο «Men in black III» και την επανέκδοση ενός πολιότερου «μπλοκμπάστερ» κινούμενων σχεδίων της Disney (Αυτοκίνητα, 2006 – σκέτη αμερικανιά) ν' αποτελούν τις προτάσεις του κυκλώματος διανομής. Ετσι, μοναδική σχέτιδα ποιοτικού κινηματογραφικού φωτός αποτελεί η επαναπροβολή του «Μεγάλου Δικτάτωρα» του Τσάρλι Τσάπλιν, που βλέπεται και ξαναβλέπεται με ενδιαφέρον.

■ ΤΣΑΡΛΙΤΣΑΠΛΙΝ Ο Μεγάλος Δικτάτωρ

Πρόκειται για επανέκδοση της κλασικής ταινίας του μεγάλου Τσάρλι Τσάπλιν, ο οποίος με αυτή την ταινία προσπάθησε να μεταδώσει τα δικά του αντιφασιστικά-αντιναζιστικά μηνύματα χρησιμοποιώντας τα εργαλεία της κωμωδίας. Ο Τσάπλιν υποδύνεται ένα φτωχό εβραίο κουρέα, ο οποίος επιστρέφει στη χώρα του έπειτα από είκοσι χρόνια, πάσχοντας από αμνησία. Στη χώρα του ο μεγάλος δικτάτορας Χίνκελ (τον οποίο υποδύεται και πάλι ο Τσάπλιν) ακολουθεί

μία επεκτατική πολιτική με συνεχείς πολέμους, στηριζόμενος σε ρατσιστικές και αντισημιτικές ιδέες. Ετσι, εξαιτίας της φυσικής ομοιότητάς τους, προκύπτουν ένα σωρό κωμικές καταστάσεις, που οδηγούν στον περίφρημο αντιπολεμικό-αντιφασιστικό λόγο που βγάζει στο τέλος ο Τσάπλιν ως κουρέας που νομίζουν για Χίνκελ.

Ο Τσάπλιν εμπνεύστηκε την ταινία, παρακινούμενος από ένα φίλο του που του επεσήμανε τη φυσική του ομοιότητα με τον Χίτλερ. Τα γυρίσματα ξεκίνησαν το 1937. Ο Τσάπλιν καταφέρνει και σατιρίζει τον Χίτλερ και το κόμμα του με τρόπο πολύ επιδέξιο, εκμεταλλευόμενος στο έπακρο τις ομοιότητές του με αυτόν. Παρουσιάζει τον Χίτλερ με τρόπο που να θυμίζει κλόουν και την πολιτική του να μοιάζει με παραλογισμό. Η ταινία ολοκληρώνεται και προβάλλεται το 1940. Φυσικά, ο Χίτλερ, ο Μουσολίνι και ο Φράνκο απαγόρευσαν την προβολή της.

Η ταινία έχει μείνει στην ιστορία για το αντιφασιστικό και αντιπολεμικό της μήνυμα. Ο λόγος του Τσάπλιν στο τέλος θεωρείται ενδεικτικός για τον ανθρωπισμό του. Δυστυχώντας να υπερβεί το ηθικολογικό επίπεδο. Στην ανάλυσή του κάνει λόγο για την πλεονεξία μερικών ανθρώπων, χωρίς η προσέγγισή του να έχει μια πιο βαθιά ματιά στα κοινωνικά και πολιτικά φαινόμενα της εποχής του, γι' αυτό και καταλήγει μόνο σε ηθικές εκκλήσεις για ανθρωπιά, αλληλεγγύη, αγάπη και ελευθερία. Ο Τσάπλιν σε καμιά περίπτωση δεν είναι Μπρεχτ, που την ίδια περίοδο συνέδεε μαστορικά το ναζιστισμό με τον καπιταλισμό, «δείχνοντας» το δρόμο της προλαϊκής επανάστασης (αξίζει να διαβούστο

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Εμπόριο κι απάτη και λόγοι επισήμων στο κενό

Καρατζαλίγος

Σύριζα, τα δυο πρόσωπα του Ιανουάριου

Πρ! πρ! το σκορδελι

◆ «Οι περικοπές στο στενό και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, ένα από τα κυρίτερα μέτρα των προγραμμάτων σταθεροποίησης, δεν είναι τόσο επικίνδυνες πολιτικά όσο η άνοδος των τιμών στα ειδη κατανάλωσης. Προκαλούν απεργίες μάλλον παρά διαδηλώσεις, πλήγτουν περισσότερο τις μεσαίες τάξεις παρά τα φτωχότερα στρώματα και σε κάθε περίπτωση η κυβέρνηση μπορεί να αποτανθεί στον πραγματισμό των δημοσίων υπαλλήλων. Μπορεί π.χ. να τους εξηγήσει ότι εφόσον το ΔΝΤ επιβάλλει περικοπές κατά 20% στο δημόσιο, το μόνο που απομένει είναι είτε να μειωθούν οι μισθοί, είτε να γίνουν απολύσεις και η ίδια προτιμάει να κάνει το πρώτο προς όφελος του συνόλου των υπαλλήλων. Μία από τις βασικές περικοπές αφορά τα λειτουργικά έξοδα των σχολείων και των πανεπιστημίων. Είναι προτιμότερη επιλογή από μια δραστική μείωση του αριθμού των μαθητών και των φοιτητών. Αν θέλουμε να μειώσουμε τους μισθούς των δημοσίων υπαλ-

- ◆ Ξαναξέθαψαν τον Τσίρκο για τις ανάγκες της «εθνικής συνειδόποιης»

- ◆ «Αταλάντευτα στο ευρώ»
– Κ. Κάρης (στον λεφτ τζι αρ, 18-5-12). «Πρέπει να μείνουμε στο ευρώ». Α. Σαμαράς, μετά τη συνάντηση με τον πικραμμένο πρωθυπουργό, 21-5-12

◆ Να μην ξεχνάμε ότι ο... γκαρίστατος κ. Π. Τατσόπουλος εχρημάτισε και αντιπρόεδρος του ΕΚΕΒΙ, διορισμένος από τον Γερουλάνο...

◆ «Απλίρωτοι άνεργοι φροντίζουν ασθενείς σε τρία νοσοκομεία», «Γκάρντιαν», 21-5-12. Δουλεύετε δωρεάν κάνει καλό στον κρατικό προϋπολογισμό.

◆ Ο «άνθρωπος» το... επίκεντρο. Πλανώ του Σύριζα στην πλατεία Γκύζη (23-5-12). Τόσο εύρος σκέψης πια (ούτε ΜΚΟ για ήταν...).

◆ Ακόμα πιο καθαρή μέσα στο βιούρκο της εξουσίας η Σωτηρία Τοιμαζανόλλου

◆ «Η πολιτική τάξη πραγμάτων λοιπόν είναι στην κα-

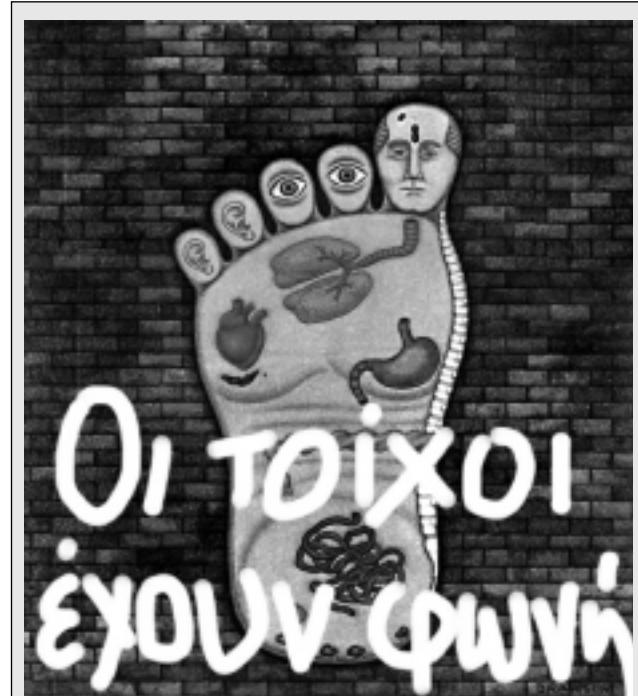
θαυτό μορφή της –σουμπ σπέκιε ρέι πτούμπτλικε, την πο-

λιτική μορφή—η έκφραση κάθε κοινωνικού αγώνα, κάθε κοινωνικής αναγκαιότητας

και αλήθειας. Συνεπώς το νομοκάνουμε τα καθαρά πολιτικά ζήτηματα αντικείμενο της κριτικής μας δε σημαίνει διόλου ότι ξεπέφτουμε ή ότι θήγουμε λα οτέρ ντε πρανσίπι "την αινωτερότητα των αρχών". Γιατί το ζήτημα αυτό εκφράζει απλώς με πολιτική ορολογία τη διαφορά ανάμεσα στην κυριαρχία του ανθρώπου και την κυριαρχία της ατομικής ιδιοκτησίας. (Από τον πρόλογο του Μάριο Ρόστο στο «Εβραϊκό Ζήτημα» του Καρλ Μαρξ, Οδυσσέας 1978).

◆ Οταν σωστά γράφεις ότι δεν υπάρχουν σοσιολιστικές νησίδες στον καπιταλισμό και από την άλλη προβάλλεις τη Μαριναλέντα ως πρότυπο, μάλλον κάποια σύγχυση –πολιτική– υπάρχει. (Η αναφορά, σε σημείωμα εργαζόμενους της Τυποεκδοτικής στο φύλλο Μάη του «Ροσινάντε» – στο υπόλοιπο σημείωμα υπάρχει εκτενής αναφορά για το τι επικρατεί στο εργοστασιακό αυτό κάτεργο της Περισσός ΑΕ).

Βασίλης

◆ Αποφάσισαν χωρίς εμάς – Προχωράμε χωρίς αυτούς – Ανατροπή στην Ελλάδα – Μήνυμα στην Ευρώπη – ΣΥΡΙΖΑ (αρφίσα)

Ποιοι ακριβώς είν' αυτοί χωρίς τους οποίους θελεί να προχωρήσει ο ΣΥΡΙΖΑ; Ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος σύγουρα. Η Μέρκελ, ο Ολάντ, ο Μόντι, ο Γιούνκερ, ο Κάμερον, ο Μπόροζο, ο Ραχόι, ο Κολίο, ο Ρομπάι, ο Ντράγκι και οι υπόλοιποι ήγετες των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής και των θεσμικών της οργάνων, ασφαλώς όχι. Το διευκρινίζουν, άλλωστε, καθημερινά τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ: δεν επιδιώκουμε μονομερείς ενέργειες, θελουμε να τους πείσουμε, εντός της ΕΕ και της Ευρωπαϊκής πρέπει ν' αναζητηθεί η λύση. Διότι, η χώρα πρέπει να μείνει στο ευρώ «πάση θυσία», όπως δήλωσε το νέο πουλέν του συριζιανού μιντιακού θιάσου, ο οικονομολόγος Γιώργος Σταθάκης. Μήπως, όμως, ο ΣΥΡΙΖΑ θελεί να προχωρήσει χωρίς τους κάθε είδους καπιταλιστές, ντόπιους και αλλοδαπούς; Ούτε κατά διάνοια. Σπονδές στην «υγιή επιχειρηματικότητα» και την καπιταλιστική ανάπτυξη κάνει, ενώ ο Τσίπρας δεν δίστασε να χαρακτηρίσει την Ελλάδα «Ελυτοράντο των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας». Από το Παρίσι, μάλιστα, σαν φτηνός πλασιέ αποικιακού καθεστώτος. Άρα, μας μένουν μόνο ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο. Αυτούς πράγματι θελεί να τους αφήσει πίσω ο ΣΥΡΙΖΑ. Οι εργαζόμενοι και οι νέοι, όμως, τι λόγο έχουν για να συντονιστούν μ' αυτόν τον βιαστισμό;

◆ Εώς το ΝΑΤΟ από την Ελλάδα - ΚΟΕ - Συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ (αριστερά)
Η σκέψη σύντομα 2010 και συγκεκριμένα στην Ε' επιτρέ πλήρωσε

Τρομοκρατικό σφυροκόπημα

Την Κυριακή 20 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε μαζική πορεία δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών στους κεντρικούς δρόμους του Σικάγο, με αφορμή την πραγματοποίηση Συνόδου του ΝΑΤΟ την ίδια στιγμή στην πόλη. Στην πλειονότητά τους οι διοργανωτές (συνδικάτα, κίνημα Occupy –η αμερικανική εκδοχή των «αγανακτισμένων»–, βετεράνοι του αμερικανικού στρατού) καλούσαν σε μη βίαιη δράση και ειρηνικές πορείες. Τα χαρακτηριστικά αποκήρυξης της βίας είναι έντονα σε όλο το κίνημα καταλήψεων δρόμων και κτιρίων σε όλες σχεδόν τις Πολιτείες της Αμερικής (κίνημα Occupy). Αυτή τη φορά κυριάρχησαν σε μια πορεία ενάντια σε σύνοδο του ΝΑΤΟ, με τους διοργανωτές να κατοθέτουν μέρες πριν πιστοποιητικά νομιμοφρούντης με δηλώσεις και δελτία Τύπου και ορισμένους εξ αυτών να κουνάνε το δάκτυλο σε μεριδια διαδηλωτών που δεν αποδέχονται «να συμμορφωθούν προς τας υποδειξεις» των «υπεύθυνων» διοργανωτών.

Σε αντίθεση με την Ευρώπη, όπου σχεδόν όλοι οι διοργανωτές αντίστοιχων διαμαρτυριών αμφισβήτησαν εξαρχής -έστω και λεκτικά- την «κόκκινη ζώνη», τον κλοιό που κάνουν οι μπάτσοι για περιφρούρηση των συνόδων των γηγετών των μπε-

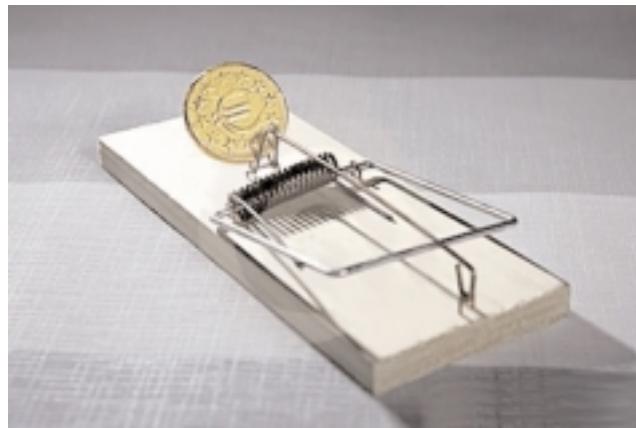
ριαλιστικών οργανισμών, εδώ η κατάσταση ήταν πλήρως ελεγχόμενη, χωρίς πολλά περιθώρια αμφισβήτησης. Άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εντός των ΗΠΑ, το 1999, χιλιάδες διοδηλωτές συγκρουόμενοι με την αστυνομία έχω από την Σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στο Σιάτλ, έφραξαν το δρόμο προς τη διάσκεψη στον Μπιλ Κλίντον, καταρρακώνοντας το κύρος του ΠΟΕ και της εφαρμοζόμενης πολιτικής του Κλίντον. Η πράξη αυτή απετελεσε τη θρυαλλίδα για τη διοργάνωση πορειών αμφισβήτησης της «κόκκινης ζώνης» σε όλες τις συνόδους των ιμπεριαλιστικών οργανισμών στην Ευρώπη. Το 1999, οι διοργανωτές που μιλούσαν για «προβοκάτορες» και έκαναν έκκληση για μη βίαιη αντίσταση ήταν μια οικτρή μειοψηφία, σήμερα οι ορόι είχουν δυστυχώς αντιστραφεί.

Μέρες πριν την προγματοποίηση της συνόδου, είχε προηγηθεί ένα μπαράζ τρομοκρατικών επιθέσεων από τα μύτια και αναπαρογωγής δηλώσεων αξιωματούχων της Πολιτείας του Ιλινόις, που προειδοποιούσαν την «κοινή γνώμη» του Σικάγο για «τσουνάμι βίας» που θα κατέκλυζε την πόλη. Την Πέμπτη 17 Μάη, οι μπάτσοι συνέλαβαν τρεις ακτιβιστές από τη Φλόρι-

ντα, που βρίσκονταν στο Σικάγο, αποδίδοντάς τους τις εξωφρενικές κατηγορίες της κατοχής εκρηκτικών, συνομωσίας για πραγματοποίηση πράξεων τρομοκρατίας, προμήθειας υλικού για πραγματοποίηση πράξεων τρομοκρατίας. Τα αμερικανικά μίντια κατακλύστηκαν ακαριαία από ανταποκρίσεις ότι συνελήφθησαν τρομοκράτες που ετοίμαζαν τρομοκρατική επίθεση σε προεκλογικό κέντρο του Ομπάμα και στο σπίτι του δημάρχου του Σικάγου! Κι όλ' αυτά, επειδή οι μπάτσοι βρήκαν –υποτίθεται– στα καταλύματα που διέμεναν οι φερόμενοι ως τρομοκράτες υλικά για παρασκευή βομβών μολότοφ! Τα ευρήματα συνοδεύονταν με δημόσια δήλωση της εισαγγελίας του Σικάγο, ότι οι τρεις συλληφθέντες αυτοαποκαλούνταν αναρχικοί, άρα «φως φανάρι» για την αμερικανική τηλεοπτική «κοινή γνώμη»: οι συλληφθέντες ήταν... τρομοκράτες!!

Η πορεία της Κυριακής έληξε με περιορισμένα επεισόδια και συλλήψεις διαδηλωτών. Αρκετοί διαδηλωτές, αν και μειοψηφία, αψήφησαν το κλίμα τρομοκρατίας και τη νομιμοφρούσυνή των διοργανώτων, προσπαθώντας ν' αμφισβήτησουν την «κόκκινη ζώνη» και να αφυνθούν βίαια στην επίθεση των μπάτσων.

Αντεργατική και αντιλαϊκή θύελλα είναι ο «νέος αέρας» που πνέει στην Ευρώπη, σύμφωνα με την ελληνική αστική προπαγάνδα, στην οποία πρωταγωνιστεί ο... ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό πιστοποιήθηκε από τ' αποτελέσματα της έκτακτης συνόδου κορυφής της ΕΕ, που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες την περασμένη Τετάρτη. Αν και προπαρασκευαστική της τακτικής συνόδου που θα γίνει τον επόμενο μήνα, η

Αντεργατική θύελλα ο «νέος αέρας» στην ΕΕ

σύνοδος αυτή ήταν η πρώτη με τη συμμετοχή της νέας γαλλικής πολιτικής ηγεσίας, η οποία θέτει κάποια ζητήματα επαναδιαπραγμάτευσης, και ως εκ τούτου είχε ενδιαφέρον. Βέβαια, το ουσιαστικό παζάρι δεν γίνεται στις συνόδους κορυφής, αλλά σε διμερές γερμανο-γαλλικό επίπεδο. Αυτό το παζάρι έκεινης με άτυπες επιφέρεις ανάμεσα στο επιπλεόν του Ολάντ κι αυτό της Μέρκελ, πριν από το δεύτερο γύρο των γαλλικών προεδρικών εκλογών, συνεχίστηκε με την επίσκεψη Ολάντ στο Βερολίνο και έφτασε στα πρώτα αποτελέσματα με την επίσκεψη του νέου γάλλου υπουργού Οικονομικών Γιερ Μοσκοβίσι στο Βερολίνο και τις συνομιλίες που είχε με τον ομόλογο του Β. Σόιμπλε.

Είναι γνωστό ότι η ΕΕ μπαίνει σε κρίση ξανά («ήπια ύφεση» είναι ο επίσημος χαρακτηρισμός αυτή τη στιγμή), η οποία, όπως κάθε κρίση, δεν χτυπά ισόμετρα όλα τα ιμπριαλιστικά κέντρα. Τονίζοντας την «αναπτυξιακή διάσταση» η νέα ηγεσία του γαλλικού ιμπριαλιστικού κράτους ζητά μια μεταφορά πάρων προς τις γαλλικές μονοπωλιακές επιχειρήσεις, προκειμένου να μη χειροτερεύσει η θέση τους στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό. Θωρεί πώς μόνο μια τέτοια πολιτική μπορεί να κάνει τη Γαλλία ικανή να πετύχει και τους δημοσιονομικούς στόχους που έθεσε το καινούργιο Σύμφωνο των Μέρκελ-Σαρκοζί. Άλλιώς, με το ΑΕΠ να κατρακυλά, η Γαλλία δεν πρόκειται να πιάσει τους δημοσιονομικούς στόχους, όσα πρόσθετα αντιλαϊκά μέτρα κι αν υιοθετήσει (ο Ολάντ δεν έχει πρόβλημα με τη λήψη πρόσθετων μέτρων, γι' αυτό και ο πρωθυπουργός του Ζαν-Μαρκ Ερό και ο Μοσκοβί-

σί επαναλαμβάνουν συνεχώς ότι η Γαλλία θα πάσει το στόχο του ελείμματος που θέτει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, θα παρουσιάσει ισοσκελισμένο προϋπολογισμό το 2017 και θα ρίξει το έλλειμμα κάτω από 3% το 2013 –παρά την περί του αντιθέτου πρόβλεψη της Κομισιόν– και γι' αυτό δε ζητούν καμιά αλλαγή σ' αυτόν τον τομέα). Για να το πούμε συνθηματολογικά, αυτό που ζητά η γαλλική πολιτική ηγεσία είναι **ανάπτυξη με σκληρή λιτότητα**. Δηλαδή, διευκόλυνση της κερδοφορίας του κεφάλαιου, με χτυπήμα των εργασιακών σχέσεων («κινεζοποίηση» στις εξαρτημένες χώρες, όπως η Ελλάδα) και σκληρή δημοσιονομική πολιτική.

Μ' αυτόν τον κεντρικό (μη ομοιογόνεμο, φυσικά) στόχο, η γαλλική ηγεσία βάζει στο τραπέζι ένα μαξιμαλιστικό πακέτο προτάσεων, προκειμένου να πετύχει το μίνιμουμ, αυτό που από την αρχή σκόπευε να πετύχει. Ετοιμάζεται το παζάρι και η Μέρκελ έχει αποδειχτεί μιαστόρισσος σ' αυτό τα τελευταία χρόνια. Ο Ολάντ ζητά έκδοση ευρωμολόγων, αναπτυξιακά μέτρα και απευθείας δανεισμό του ESM (Μόνιμος Μηχανισμός Στήριξης) από την EKT. Πρόγραμμα στα οποία δε συμφωνούν η γερμανική κυβέρνηση και οι γερμανοί τραπεζίτες που συμμετέχουν στην EKT, όπως ο Γεργκ Ασμουσεν, μέλος του ΔΣ της EKT, που δήλωσε ότι το Δημοσιονομικό Σύμφωνο «δεν πρέπει να τεθεί εκ νέου σε διαπραγμάτευση ούτε να χαλαρώσει», αλλά μπορεί «να συμπληρωθεί με ένα σύμφωνο ανάπτυξης», χαρακτηρίζοντας «ψευδή συζήτηση» την αντιδιαστολή ανάπτυξης και δημοσιονομικής πειθαρχίας και συμπληρώνοντας με νόημα ότι «κανένας στην Eu-

ρώπη δεν είναι εναντίον της ανάπτυξης», μόνο που η ανάπτυξη απαιτεί μεταρρυθμίσεις της αγοράς εργασίας σαν αυτές που έκανε η Γερμανία με την περιβόητη «Ατζέντα 2010», την οποία θέσπισε το 2006 η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Γερμανού Στρέντερ (αυτό ήταν καρφί για τον επίσης σοσιαλδημοκράτη Ολάντ). Η Κομισιόν, που έχει τοχθεί στο παρελθόν υπέρ της έκδοσης ευρωμολόγων, «διόρθωσε» τη θέση της, με δήλωση του Αμαντέου Αλταφάζ, εκπροσώπου του Ολί Ρεν, σύμφωνα με την οποία τα ευρωμολόγα αποτελούν με «μέρος της απάντησής μας στην κρίση», όμως η έκδοσή τους προϋποθέτει τον στενό δημοσιονομικό συντονισμό των κρατών - μελών της Ευρωζώνης. Δηλαδή, πρώτα πρέπει να γίνει εναρμόνιση των επιπτέδων των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και μετά να εξεταστεί η έκδοση ευρωμολόγων που θ' αποκαταστήσει κοινό επιπολακτικό επίπεδο δανεισμού ανάμεσα στα κράτη της Ευρωζώνης. Ο, τι λένε και οι Γερμανοί, δηλαδή.

Φυσικά, ο Ολάντ δεν περιμένει ότι θα πάρει αυτά που ζητά για λογιαριασμό του γαλλικού ιμπριαλισμού. Πήρε, όμως, τα «ομόλογα έργων» (project bonds). Μετά τη λήξη της έκτακτης συνόδου κορυφής, ο Βαν Ρομπάι ανακοίνωσε ότι υπήρξε συμφωνία και τα πρώτα «ομόλογα έργων» θα εκδοθούν πιλοτικά το καλοκαίρι. Αυτό σημαίνει ότι το γαλλικό κεφάλαιο (και όχι μόνο) θα μπορέσει να εξασφαλίσει «επιτόκια Γερμανίας» για τη χρηματοδότηση κάποιων επιχειρηματικών σχεδίων του. Και βέβαια, το παζάρι θα συνεχιστεί και για τα υπόλοιπα ανοιχτά θέματα (ο Βαν Ρομπάι ανακοίνωσε ότι η έκδοση ευρωμο-

λογων εξετάζεται, αλλά «σε μακροπρόθεσμη βάση. Κανές δεν μίλησε για άμεση εφαρμογή»).

Και τι σχέση έχουν όλ' αυτά με την Ελλάδα, με τη βαρβαρότητα που βιώνει ο ελληνικός λαός; Καμία απολύτως. Τα μηνύματα ήταν σαφή και απ' όλους. Οχι μόνο από τη Μέρκελ και τον Σόιμπλε, αλλά και από τους θεσμούς Βαν Ρομπάι και Μπαρόζο, αλλά και το... μεγάλο φίλο μας, τον Ολάντ. «Θα κάνω ό, τι μπορώ

Ο ρεαλισμός που σκοτώνει

Είναι πολλοί αυτοί που δηλώνουν ότι ψήφισαν και θα ξαναψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, ελπίζοντας ότι κάτι θα γίνει τώρα. Αυτός ο «ρεαλισμός του τώρα» είναι που φούσκωσε τόσο πολύ τα πανία του ΣΥΡΙΖΑ, ανέλπιστα και για την πγεσία του. Γ' αυτό και η δήλωση Τσίπρα, τη βραδιά των εκλογών, έλεγε πως η ψήφος δεν ήταν στο κόμμα, αλλά στην πρόταση για «κυβέρνηση της Αριστεράς». Άλλο αν αυτή η πρώτη δήλωση στη συνέχεια ξεχάστηκε και η ψήφος έγινε ψήφος στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ (το οποίο για την πλειοψηφία των ψηφοφόρων παραμένει άγνωστο).

Εδώ, όμως, δεν μας ενδιαφέρει η αισχρή προεκλογική φλυαρία και η καθημερινή πολιτική σπέκουλα των αδίστακτων ΣΥΡΙΖΑίων, αλλά εκείνο το επίπεδο κοινωνικής συνείδησης στο οποίο βρίσκουν έδαφος. Ο «ρεαλισμός του τώρα» είναι που μας ενδιαφέρει και δε θα διστάσουμε να πούμε πως πρόκειται για την πιο καθυστερημένη μορφή κοινωνικής συνείδησης, που αποτελείται από ένα κράμα ανάθεσης και χαμηλότατης απαιτητικότητας.

Η ανάθεση είναι προφανέστατη: περιμένουν από μια κυβέρνηση να τους λύσει τα προβλήματα. Οι ίδιοι περιορίζουν το δικό τους ρόλο σ' αυτόν των ψηφοφόρων. Χτες υπήρξαν απεργοί, υπήρξαν «αγανακτισμένοι» στις πλατείες, σήμερα είναι απλώς ψηφοφόροι. Γ' αυτό και το κάλεσμα των ΣΥΡΙΖΑίων συνδικαλιστών (με βούθεια, ως συνήθως, από ΑΝΤΑΡΣΥΑ μεριά) για εργατική πορεία την περασμένη Τρίτη, για την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων, έπεισ στο κενό και κατάφερε να μαζέψει μόνο μερικές εκατοντάδες «μυσημένων» (τόσο κοινωνική γείωση έχει το «ρεύμα της Αριστεράς»).

Οσο για την απαιτητικότητα, θυμίζει την... απαιτητικότητα εκείνου που θαλλασσονίγεται και αναζητά σανίδα σωτηρίας στα... μαλλιά του. Οσοι έχουν καταλήξει στο «ρεαλισμό» του «ψηφίζω για να γίνει κάτι τώρα» αδυνατούν (συνήθως επειδή αρνούνται) να κάνουν στοιχειωδώς συνδυαστικές πολιτικές σκέψεις. Οχι μόνο ν' αναρωτηθούν γιατί οι ΣΥΡΙΖΑίοι άρχισαν τις κωλοτούμπες από την επομένη των εκλογών, αλλά και να βάλουν κάτω τα δεδομένα και ν' αναρωτηθούν τι δυνατότητες έχει μια αστική κυβέρνηση της καπιταλιστικής και εξαρτημένης Ελλάδας, όταν ούτε τον καπιταλισμό θέλει ν' ανατρέψει ούτε την ιμπριαλιστική εξάρτηση να εξαλείψει.

Στην πραγματικότητα, αυτός ο «ρεαλισμός του τώρα» δεν είναι παρά ένα είδος μυστικιστικής ελπίδας (όπως ακριβώς ο καλός χριστιανός πιστεύει ότι πεθαίνοντας θα πάιε στον παράδεισο για να ζήσει μια ευτυχισμένη ζωή), που μόνο στο ηθικό επίπεδο διαφέρει από το «ρεαλισμό» του Βενιζέλου, του Σαμαρά, του Πρετεντέρη και όλων των υπόλοιπων αστέρων της «εθνικής υπευθυνότητας». Εκείνος που ψηφίζει ΣΥΡΙΖΑ μ' αυτό το σκεπτικό δεν έχει συνείδηση της πράξης του, ενώ ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος, ο Πρετεντέρης και οι ώμοιοί τους είναι συνειδητοί ψεύτες, λακέδες του κεφάλαιου. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, όμως, προσπορώντας σε ένα παρόμοιο «απορίας».

Αναζητώντας το «τώρα» στις σημερινές συνθήκες οδηγείσαι στο τίποτα. Ταυτόχρονα, διευκολύνεις την αναπαραγωγή της κυριαρχησίας ιδεολογίας και τη σταθεροποίηση της αστικής πολιτικής, που οπαίστησε στη σημερινή συνθήκης, η εμμονή στην αρχή της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης. Είναι